

သရက်ထောင် ဖောက်ခွဲစဉ်က

အောင်သင်း

၁၉၄၉ ခု၊ အောက်တိုဘာလလောက်က ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအချိန်ကာလသည်ကား မြန်မာပြည် အလယ်ပိုင်းတွင် ရောင်စုံသူပုန်များအာဏာလွှမ်းမိုးနေဆဲကာလဖြစ်၍ ပြည်၊ အောင်လံ၊ တောင်တွင်း၊ မကွေး၊ နတ်မောက်၊ မြို့သစ်စသည်တို့မှာ လွတ်မြောက်သော နယ်မြေဟု သတ်မှတ်ထားသော ဒေသ များဖြစ်ကြပေသည်။

ရောင်စုံတပ်ပေါင်းစုတို့ သိမ်းပိုက်လိုက်သော နယ်တိုင်းတွင် ၎င်းတို့နှင့် အခန့်မသင့်သော အရာရှိများ၊ နိုင်ငံရေးသမားများ၊ စီးပွားရေးသမားများ၊ အစိုးရအမှုထမ်းများကို ဖမ်းစီး၍ ‘လုံခြုံရေး စခန်း’ ဟု သာယာနာပျော်ဖွယ် ကင်ပွန်းတပ်ထားသော အကျဉ်းထောင်သို့ ပို့ထားကြသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်တော့ချေ။ ထိုကဲ့သို့သော ရောင်စုံသူပုန်တို့၏ အကျဉ်းသားများတွင် နိုင်ငံရေးသမား များ၊ ခရိုင်ရဲဝန်၊ ခရိုင်ဝန်၊ ရဲဝန်ထောက်များစ၍ ကျောင်းဆရာများ၊ မင်းစေများထိအောင် ပါဝင်ပေ သည်။

ရောင်စုံတို့၏ အကျဉ်းသားများဖြစ်သည့်အတိုင်း လူစုံလည်းပါဝင်သည်။ ပုတီးတကိုင်းကိုင်နှင့် အမြဲတမ်း ဘုရားကို ဝတ်ပြုနေသောသူများ၊ ထောင်ကြပ်များနှင့်ပင်း၍ သွင်းလာသောအရက်ကို နေ့ ရောညပါ သောက်နေသူများ၊ စာပေကိုချည်း လေ့လာနေသောသူများ၊ ဖဲပိုင်းကက်ပိုင်းနှင့် တစ်နေ့ တာအချိန်ကုန်လွန်စေသူများ၊ မာ့ကံစံ၏ ရုပ်ဝါဒကို အကြွင်းမဲ့လက်ခံ၍ ဂေါတမကိုပင် ဝေဖန်သူများ၊ ဗေဒနှင့် ရတနာဒီပံအင်းကို လေ့လာကျင့်သုံးနေသူများဖြင့် စုံနေပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ သရက်ထောင်တွင် အကျဉ်းသားပေါင်း ၁၀၀ ခန့်ရှိပါသည်။ ဤအကျဉ်းသမား များကို ပထမစ၍ဖမ်းဆီးခြင်းခံရစဉ်က မကွေးထောင်ကြီးတွင်ထားပါသည်။ အစိုးရတပ်များက ရေနံ ချောင်းကိုသိမ်း၍ မကွေးကို ထိုးစစ်ဆင်တော့မည့်အသွင် ရှိလာသောအခါတွင် ကျွန်တော်တို့ကို တောင်တွင်းထောင်သို့ပို့လိုက်ပါသည်။ တောင်တွင်းထောင်တွင် တစ်လခန့်မျှကြာသော် ‘ပြည်’ ထောင်သို့ပို့ပြန်လေသည်။

‘ပြည်’ ထောင်ကြီးတွင် အထက်ဗမာပြည်မှ အကျဉ်းသမား၊ အောက်ဗမာပြည် သာယာဝတီ တစ်ရိုးမှ အကျဉ်းသမား စုစုပေါင်း ၅၀၀ ခန့်ရှိလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။ အတိအကျကား မသိတော့ပါ။ အားလုံး ပြည်ထောင်တွင် စုနေကြရသဖြင့် “တို့မှ ပြည်ထောင်စုအစစ်ကွ” ဟူ၍ အကျဉ်းသားများ ရယ်မောပြောဆိုလေ့ပင် ရှိကြပါသည်။

ပြည်ထောင်တွင် တစ်လခန့်နေပြီးနောက် သရက်ထောင်သို့ လူ ၁၀၀ ကျော်ခန့် ခွဲပို့သည် တွင် ကျွန်တော်တို့လည်း သရက်ထောင်သို့ ပါလာပါတော့သည်။

ထိုစဉ်က သရက်ထောင်ပိုင်ကြီးမှာ အေ-ကရစ်ရှနားဖြစ်၍ ထောင်ကြပ်များမှာ ဦးထွန်းဝင်း၊ ဦးမောင်ကြီး စသောသူများဖြစ်ပါသည်။ အစိုးရအမှုထမ်း ထောင်အလုပ်သမားများကိုပင် သူ့တာဝန် နှင့်သူ ဆက်လက်၍ ခန့်ထားစေခိုင်းကြပါသည်။ ထောင်အတွင်း၌ ထောင်အမှုထမ်းများကို ခန့်ထား ထမ်းဆောင်စေသော်လည်း ထောင်ဗူးဝကြီးနှင့် မျှော်စင်များပေါ်တွင်ကား ရဲဘော်များကို သေနတ် ကိုယ်စီနှင့် စောင့်စေပါသည်။ ထောင်အမှုထမ်းများကိုလည်း တကယ်တမ်း ယုံကြည်မှု ရှိဟန်မတူပါ။

ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းသမားများကို တစ်နေ့လျှင် တစ်ကျပ်တစ်ပဲကျစီ ပေးပါသည်။ အကျဉ်း သမားများမှာ မိမိတို့ ခင်မင်သူအချင်းချင်းစု၍ ချက်ပြုတ်စားရသည်။ တစ်စုလျှင် ၁၀ ယောက်မှ ၁၇ ယောက်အထိ ရှိကြသည်။ ရောင်စုံတို့ကပေးသော တစ်ကျပ်တစ်ပဲတွင် တစ်ပဲမှ ထင်းဖိုးက ၂ ပြား၊ မိလ္လာသိမ်းသောလူကြီးအတွက်က ၂ ပြား ပေးရသောကြောင့် တစ်ကျပ်စီသာ ရကြသည်။ ထိုငွေ တစ်ကျပ်ကိုစု၍ ကိုယ့်အိုးစားနှင့်ကိုယ် ကြိုက်နှစ်သက်ရာ ဟင်းများကို ချက်စားကြသည်။

နံနက်လင်းလျှင် ဈေးဝယ်ပေးရသော ထောင်ကြပ်ရောက်လာတော့သည်။ အိုးစားသူကြီးများ က စာရင်းကိုယ်စီနှင့် ဟင်းလျာများ မှာကြရသည်။ ၉ နာရီခန့်တွင် ဈေးဝယ်ထောင်ကြပ် ပြန်ရောက် လာလျှင် ကိုယ့်ပစ္စည်းကို စာရင်းနှင့်တကွ ယူကြရသည်။ ထမင်းတာဝန်ခံများက ချက်ပြုတ်ပြီးနောက် ၁၀ နာရီခွဲ ၁၁ နာရီခန့်တွင် ထမင်းစားကြရသည်။ ညစာအတွက်မူကား နံနက်ဟင်းလျာမှာစဉ်ကပင် ပို၍မှာကိုက်ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ၄ နာရီခန့်တွင် ချက်ကြ၍ ၅ နာရီခန့်တွင် ထမင်းစားကြသည်။ စားသောက်၍ ခဏတစ်ဖြုတ် လမ်းလျှောက်ကြ၊ စကားပြောကြနှင့် နေကြပြီး ၆ နာရီထိုးလျှင် အိပ် ထောင်ပိတ်တော့သည်။ အိပ်ထောင်ဆိုသည်မှာ သံတိုင်စိုက်တံခါးပေါက်ကြီးများနှင့် တိုက်တန်းလျား ကြီးများပင် ဖြစ်ပါသည်။ အိပ်ထောင်ပိတ်ချိန် ည ၆ နာရီတွင် သော့လာခတ်ပြီး နံနက် ၆ နာရီထိုးမှ ဖွင့်ပေးသည်။

အိုးစားတစ်ဖွဲ့လျှင် ၁၀ ယောက်မှ ၁၇ ယောက်အထိဖွဲ့ကြကြောင်း ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ထိုအဖွဲ့များတွင် ကိုယ့်အဖွဲ့နှင့်ကိုယ် သောက်ရေ၊ သုံးရေတာဝန်ခံများ၊ သန့်ရှင်းရေးတာဝန်ခံများ၊ ပန်ကန်ဆေးဘုတ်အဖွဲ့၊ ထမင်းချက်ပါတီ စသည်ဖြင့် တာဝန်ခွဲကြရပါသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ မှာ တောင်းတွင်း၊ နတ်မောက်၊ မင်းဘူးမှ နိုင်ငံရေးသမားများချည်းဖြစ်ကြသည့်အပြင် လူပေါင်း ၁၇ ယောက်ရှိလျက် လူအများဆုံးဖြစ်သည်။

ဗိုလ်တိုင်းမောင် (ယခုလယ်ဝေး ပျဉ်းမနားတွင် နိုင်ငံရေးလုပ်နေသည်။)၊ ဗိုလ်အောင်ကြည် (စစ်ဝန်ထမ်းတပ်ခွဲမှူးအဖြစ်နှင့် တိုက်ကြီးအနီးတွင် ကျဆုံးသွားသူ)နှင့် ကျွန်တော်တို့ ၃ ယောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ အိုးစားအဖွဲ့၏ တာဝန်ခံများဖြစ်သည်။ သောက်ရေ၊ သုံးရေ၊ ချိုးရေ အားလုံးကို တာဝန်ခံကြရသည်။ ရေကို ရေတွင်းအနီးရှိ အုတ်ကန်တွင် အပြည့်ထည့်ပေးရသည်။ ရေတွင်းအနီးရှိ အုတ်ကန်တွင် အပြည့်ထည့်ပေးရသည်။ ရေတွင်းမှာ ၁၈ တောင်ခန့်နက်၍ ၃ ယောက်သား တစ် နာရီခန့် ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ငင်ကြရပါသည်။ ထိုရေကိုစွဲပြီးလျှင်ကား ကျွန်တော်တို့အတွက် ဘာအလုပ်မျှ မရှိတော့ပြီ။ ထမင်းကိုခူးပြီး အသင့်လက်လျှိုစားရုံသာဖြစ်၍ စားပြီးလျှင် အသာထသွား ရုံမျှသာဖြစ်သည်။ ပန်ကန်ဆေး တာဝန်ခံများက လိုက်သိမ်းသွားသည်။

မင်းဘူး သခင်ဖိုးဘ (ဖဆပလ)၊ ဘကြီးသစ်(ပမညတ)တို့တစ်တွေမှာ ထိုစဉ်က ထမင်းချက် ပါတီဖြစ်သည်။ သခင်ဖိုးဘမှ ရင်းနှီးဖော်ရွေစွာ နေတက်သည့်ပြင် ပြောမနာ ဆိုမနာ ပေါင်းတက်သူ ဖြစ်၍ လူတိုင်းက ခင်မင်သည်။ ထမင်းစား၍ မကောင်းကြလျှင် အခြားအကျဉ်းသားများက “ဟေ့ဘွိုင်း၊ မင်းဒီနေ့ချက်တာ ဘာဖြစ်တယ်၊ ညာဖြစ်တယ်” စသည်အားဖြင့် နောက်ပြောင်အော်ငေါက်လေ့ရှိပါ သည်။

ထောင်တွင်းသို့ ရောက်လာကြသောသူများမှာ ၇ လမျှ အတူနေခဲ့ကြရပြီးဖြစ်၍ တစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက် အလွန်ရင်းနှီးကြပါသည်။ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များ၊ အရာရှိများမှာလည်း နိုင်ငံရေး မာန၊ အရာရှိစိတ်ဓာတ်များပျောက်လျက် တစ်ခါတစ်ရံ ကလေးငယ်များသဖွယ် ပျော်ရွှင်မြူးထူးကြပါ သည်။ ထောင်မှူး၏ နွားကြီးနုကောင်မှာ ထောင်ထဲတွင် လွတ်ထားလေ့ရှိပါသည်။ တစ်ကောင်မှ အလွန်သဘောကောင်း၍ အစီးခံသည်။ တစ်နေ့တွင် နတ်မောက်မှ စစ်ဝန်ထမ်းတပ်သားပေါ်လာကြီး (ယခုကား စစ်ထဲတွင်ပင်ရှိမည်ထင်ပါသည်။)ကို နွားပေါ်တင်ပေးကြပြီးနောက် တစ်ထောင်လုံးရှင်ပြု အလှူဝတ်လှည့်ကြသည်မှာ ယခုတိုင် တွေးမိတိုင်း ပြုံးမိပါသေးသည်။

နွားပေါ်မှ ရှင်လောင်းပေါ်လာကြီး၊ နွားရှေ့မှ အလှူဝတ်လှည့်လိုက်ပါသူ ၂၀ ခန့်တန်းစီ လျက်။ နွားနောက်မှ ယခုနတ်မောက်အမည် ဦးဘဆိုက်က ရှင်လောင်းအဖေအဖြစ် (ရှင်လောင်းအမေ ကို မမှတ်မိတော့ပါ) အသီးသီးပါဝင်ကြရသည်။ နောက်ဆုံးမှ ဒိုးပတ်ဝိုင်းမှ လူအတောင့်ဆုံးဖြစ်သည်။ ဒိုးပတ်ဝိုင်းခေါင်းဆောင်မှာ ဗိုလ်တိုင်းမောင်ဖြစ်၍ တီးလိုက်ရသည်မှာ ပါးစပ်မှ အမြှုပ်ထွက်ခမန်းဖြစ် သည်။ ကျွန်တော်က သီချင်းဆို သံချပ်တိုင်ရသည်။ သီချင်းမရသူများက ဟေး-ဟေး နှင့် ဝါး၍လိုက်

ကြရသည်။ ပါးစပ်ဒိုးပတ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း အလွန်မြိုင်သည်။ ရှင်လောင်းပေါ်လာကြီးကလည်း နွားပေါ်၌ ခါးတောင်းကျိုက်လျက် ထိုင်နေသည်မှာ အမြိန်သား။

ဤသို့ဖြင့် စိတ်ညစ်စရာ၊ ပျော်စရာ၊ ဝမ်းနည်းစရာ၊ ဝမ်းသာစရာမျိုးစုံနေပါသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါ ဖမ်းထားသူများအနက် အချို့ကိုထုတ်၍ သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်တတ်သည်လည်း ရှိသေးသော ကြောင့် နိုင်ငံရေးပြစ်ချက်မကင်းသူများမှာ တထိတ်ထိတ်နေကြရပါသည်။ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွသော လူငယ်ပိုင်းကမူကား နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ထောင်ဖောက်ပြေးရန် အခွင့်အရေးကိုသာ ကြည့်ရှုနေတတ်ကြ ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့သော လူငယ်များတွင်ကျွန်တော်တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်တိုင်းမောင်၊ ဗိုလ်အောင်ကြည်နှင့် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်မှာ အတွဲမိဆုံးဖြစ်၍ နေရသည်မှာလည်း တစ်အိုးစား တည်း တစ်အိမ်ထောင်တည်းဖြစ်ပါသည်။

ယခုအဖြစ်အပျက်တွင် ဗိုလ်တိုင်းမောင်နှင့် ဗိုလ်အောင်ကြည်တို့မှာ အရေးကြီးဆုံး သူများဖြစ် ၍ ၎င်းတို့အား ဖော်ပြလိုပါသည်။ ဗိုလ်အောင်ကြည်မှာ နတ်မောက်နယ် အိုင်ပေါက်ကုန်းဇာတိဖြစ်၍ လူလားမြောက်စကပင် စစ်ထဲရောက်လာသူဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က အသက် ၂၄ နှစ်ခန့်ရှိနေပြီး အရပ် ၅ ပေ ၅ လက်မခန့်ရှိပြီးလျှင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန် ထွားကျိုင်း၍ ကာယဗလ လေ့လာလိုက်စားသဖြင့် အသားအရေမှာ ဖိတ်ဖိတ်တောက်ချော၍ မောကျောတောင့်တင်းလှသည်။ အသားဖြူသည့်ပြင် ဥပမိရုပ် ခံညားသည်။ မျက်လုံးကြည့်ပုံ စူးစူးရဲရဲရှိ၍ သတ္တိကောင်းလှသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း နဖူးတွင် စာတန်းထိုးထားသကဲ့သို့ ထင်ရှားလှသည်။ အဖမ်းခံရစဉ်က မကွေးစစ်ဝန်တပ်ခွဲမှူးအဖြစ် အဖမ်းခံခဲ့ရသည်။ လယ်ဝေးသူပုန်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း နတ်မောက်သူပုန်ထစဉ်ကလည်း စစ်ရေးဘက်မှ တာဝန်ခံတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ နှာတံပေါ်ပေါ် မေးရိုးဒေါင့်ကျကျ ပါးသွယ်ရိုး အနည်းငယ်ထွက် သယောင်ယောင်ရှိ၍ မျက်လုံးတစ်ဖက်တွင် မဲ့ကလေးတစ်ခုပါသည်။ အမြဲတမ်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် နေတတ်သည်။ ရင်းနှီးသူများမှအပ အခြားသူများနှင့်စကားပြောလျှင် အလွန်ပြုံးခဲ့၍ ပြတ်ပြတ်ပြော တတ်သည်။ စိတ်လည်းဆတ်သည်။ စိတ်တိုမိလျှင်ဓားမမြင်၊ တုတ်မမြင် နီးရာနှင့် ဆွဲ၍ ခုတ်တတ်၊ ဌာန်တတ်သော လူစားမျိုးလည်းဖြစ်သည်။ ရင်းနှီးသူများ ခင်မင်သူများအပေါ်တွင်ကား အလွန်သည်း ခံချုပ်တည်းသည်။ ပြောဆိုဖျောင်းဖျလျှင် နာယူတတ်သော သဘောရှိသည်။

ဗိုလ်တိုင်းမောင်ကား အသားအနည်းငယ်မည်းသည်။ တောင်တွင်းကြီးမြို့ တောင်ပြင်ရပ်ဇာတ် ဖြစ်၍ ကျွန်တော်နှင့် တစ်ရပ်တည်းသား အိမ်နီးချင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က အသက် ၂၈ နှစ်ခန့်ရှိ ပြီး ဘဝအမျိုးမျိုး၊ လောကဓံအသွယ်သွယ်တွင်း ဒိုးကဲ့သို့ လည်းခဲ့ရသူဖြစ်၍ အတွေ့အကြုံစုံလှသည်။

ကြုံသမျှဘဝ၊ ရောင်းသမျှပတ်ဝန်းကျင်ကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်တတ်သော ပင်ကိုစွမ်းရည်ကြောင့် ချက်ချာ ပါနပ်လှသော သူတစ်ယောက်ပါပေ။ လေနအေးထဲ၌လည်းကောင်း၊ မုန်တိုင်းထဲ၌လည်းကောင်း စုန်ဆန်သွားလာခဲ့သောကြောင့် အသည်းနှလုံးတွင် ကျွဲပုခုံးထနေသူပေတည်း။ လက်တွေ့၏ သွန်သင် ချက်တို့ကြောင့် သည်းခံခြင်း၊ ချုပ်တည်ခြင်း၊ ရဲရင့်ခြင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံသည့်ပြင် အထူးသဖြင့် ကား လူအများလေးစား ချစ်ခင်အောင် ပေါင်းသင်းရာတွင် အတုခိုးလောက်သော သူပါပေတည်း။

ဗိုလ်တိုင်းမောင်မှာ ပညာအားဖြင့် အလယ်တန်းကုန်အောင်ပင် မသင်ခဲ့ရပေ။ သို့သော် လူ့လောကကို ချဉ်းကပ်ပုံ၊ ရှုထောင့်အသွယ်သွယ်မှ သုံးသပ်ပုံ၊ မိမိကိုယ်ကို ပြန်လည်စစ်ဆေးပုံများ တွင် ကျွန်တော့်ထက် သာသည်ဟုထင်မြင်မိပါသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ အနေတော်ပင်ဖြစ် သည်။ အဝတ်အစားဝတ်လျှင် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်ရှိလှသည်။ စကားပြောချိုသာသည်။ လူတိုင်း၏ ကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် မေးမြန်းကူညီတတ်သော အလေ့ရှိသည်။ စွန့်စားခြင်းကိုမူကား မွေးကတည်းက မြတ်နိုးလာသည်။ ကိုတိုင်းမောင်ကို အတိုချုပ်ဖော်ပြရလျှင် လူ့လောကတွင်းသို့ စွန့်စားဝင်ရောက် လာခဲ့ပြီးလျှင် ဘဝသိမှုအရ အောက်တန်းစားတို့အတွက် တတ်နိုင်သမျှ စွန့်စားရုန်းကန်နေသော သူဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ မကွေးခရိုင် စစ်ဝန်ထမ်းတပ်ရင်းတွင်နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်အဖြစ်နှင့် ဆောင်ရွက်ရင်း ထောင်တွင်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်မှာကား ကိုတိုင်းမောင်နှင့် ဇာတိအတူဖြစ်သည်။ သုံးယောက်ထဲတွင် အရပ်အရှည် ဆုံးဖြစ်သည်။ အနည်းငယ်ပိန်သဖြင့် ပုံပန်းမှာ ကလန်ကလားနေသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ အသက် ၂၂ နှစ်ခန့်ရှိ၍ အငယ်ဆုံးဖြစ်သည်။ အဖမ်းခံရစဉ်က သရက်ခရိုင်ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ စည်းရုံးရေးမှူးအဖြစ် ရဲဘော်မောင်မောင် (ယခုသုံးဘက်မြင်ရှုပ်ရှင်ဂျာနယ်)နှင့်အတူ အဖမ်းခံရသည်။ အသိဉာဏ်တွင် လည်း ကိုတိုင်းမောင်ကိုမမီ၊ သတ္တိတွင်လည်း ဗိုလ်အောင်ကြည်ကဲ့သို့ မထက်မြက်၊ သုံးယောက် အနက် အညံ့ဆုံးရဲဘော်ဖြစ်သည်။

“တို့တစ်တွေကတော့ ထောင်ဖောက်မပြေးဘဲနဲ့ သူတို့လက်ထဲက လွတ်ဖို့မလွယ်တော့ပါဘူး။ အစိုးရကလာပြီးတိုက်အောင် စောင့်နေဖို့ဆိုတာကလည်း ဘယ်တော့မှ လာမယ်မသိဘူး၊ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင်ကြီးပဲကွ ”

အောင်ကြည်က တင်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်မှာ သရက်ထောင်၏ ဗဟိုတွင်ရှိသော မျှော်စင်ထိပ်ဖျားသို့တက်၍ ညနေတိုင်း လေညင်းခံလေ့ရှိပါသည်။ ဗဟိုမျှော်စင်ကြီး မှာ ထိပ်ဆုံးအဆင့်ပါ ၅ ထပ်ရှိ၍ ပေ ၁၀၀ ခန့်မြင့်ပါသည်။ သီးတင်းကျွတ်ပြီးစဖြစ်၍ မြောက်လေရှူး

မှာ တဝေဝေပင် စပြုလာပါပြီ။ မျှော်စင်မှ ကြည့်လိုက်လျှင် တောင်တွင်းမှ ညနေထမင်းစားပြီး လမ်း
လျှောက်နေသူများ၊ မြတ်ခင်းပေါ်၌ထိုင်လျက် အေးအေးလူလူ စကားပြောနေသူများကို ခပ်သေးသေး
လှမ်းမြင်ရသည်။ ထောင်၏မြောက်ဘက်မှ မင်းတုန်းလမ်းမကြီးမှာ အပြင်လောကကို လွှမ်းဆွတ်မိ
အောင် ငြိမ်သက်စွာရှိနေသည်။ ဧရာဝတီမြစ်ရေပြင် တစ်ပိုင်းတစ်စကိုလည်း အရှေ့ဘက်တွင် လှမ်း၍
မြင်မြင်ရသည်။ မြစ်ဆီမှ ပုံစံဖွဲ့၍ ပျံသန်းလာသော ဗျိုင်းဖြူအုပ်များကိုလည်း မကြာခဏ
တွေ့ရသည်။ လေမှာ တဟူးဟူးတိုက်နေသည်။

ကိုတိုင်းမောင်က-

“အစိုးရကလာပြီး တိုက်စစ်ဆင်ရင်ကော လွတ်မှာတဲ့လား။ သူတို့က တောထဲကိုဆက်ပြီး
ခေါ်သွားတော့ဘာသွားပြီး တတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ ကိစ္စများလှတယ်ဆိုပြီး သတ်မပစ်ရင်ကံကောင်းတယ်ဆို
ရမှာပဲ”

ကျွန်တော်က-

“ဒီသရက်ဆိုတာက ထားစမ်းပါဦး၊ ပြည်ကိုတောင်မသိမ်းနိုင်သေးဘဲနဲ့။ အစိုးရအနေနဲ့လည်း
ဒီသရက်မြို့ထက် ပြည်ကို အဓိကထားမှာပေါ့။ အရေးကြီးတဲ့ပြည်ကိုတောင်မတိုက်သေးဘဲနဲ့
သရက်ကို သိမ်းဖို့ စောင့်နေရင်တော့ ရွှေစင်တစ်ထောင်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ခွေးကိုစောင့်တဲ့ ပုဏ္ဏားလို
ဖြစ်နေမှာပဲ”

“ငါလည်း ထောင်ဖောက်ဖို့ အခွင့်ကိုချည်း ရှာနေတာပဲ။ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားမရဘဲ ဖြစ်နေလို့
သာငြိမ်နေတာ”ဟု အောင်ကြည်ကပြောလျှင် ကိုတိုင်းမောင်က-

“အိပ်ထောင်ကိုဖောက်တာထက် အုတ်ရိုးကိုကျော်ဖို့ ပထမ စဉ်းစားရမှာပဲ။ အုတ်ရိုးကိုကြိုးနဲ့
ပစ်တင်ပြီး ကျော်ဖို့ကလည်း အမျိုးမျိုးစဉ်းစားပြီးပြီ။ ဖြစ်နိုင်တဲ့လမ်းကို မတွေ့ရဘူး။
အုတ်ရိုးပေါ်မှာစီ ပြီး မထိတထိတင်ထားတဲ့ အုတ်ခဲအရှင်တွေကလည်း တစ်ခုထိလိုက်ရင် တသီကြီး
ပြိုကုန်မှာကွ”

ဤသို့လျှင် မထွေးနိုင်၊ မအန်နိုင်၊ မတွေးနိုင်၊ မကြံနိုင် သုံးယောက်သား
ခေါင်းချင်းဆိုင်လျက် စဉ်းစားကြသည်မှာ နေ့စဉ်လိုလိုပင်ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းသို့နှင့်ပင် တစ်နေ့တွင်
အောင်ကြည် ဝမ်းသာ အားရ ပေါက်လာပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုတိုင်းမောင်ကို
လက်ကုတ်ခေါ်သဖြင့် မယောင်မလည် လိုက်သွားကြပါသည်။

သရက်ထောင်မှ အိပ်ထောင်များ၏ အနေအထားကို ဖော်ပြပါဦးမည်။ အိပ်ထောင် ၄ ခုကို
အပေါ်မှစီး၍ကြည့်လျှင် ကြွေပစ်သော ပဆစ်ကွက်သဖွယ်ရှိသည်။ အလယ်ဗဟိုကြွေပန်းကန်ထား

သောနေရာမှာ ဗဟိုမျှော်စင်ဖြစ်၍ အိပ်ထောင်တန်းလျားကြီး ၄ ခုမှာ ထိုမျှော်စင်မှ ထောင့်တန်းဖြာ ထွက်သွားသောအိပ်ထောင်မှာ 'အေ'အိပ်ထောင်ဖြစ်သည်။ အနောက်တောင်ဘက်သို့ ထိုးထွက်သွားသော အိပ်ထောင်မှာ 'ဘီ'၊ အနောက်မြောက် 'စီ'ဖြစ်၍ အရှေ့မြောက်မှာ 'ဒီ'ဖြစ်သည်။ အိပ်ထောင် အေ-ဘီ-စီ-ဒီ လေးခုအနက် ကျွန်တော်တို့အိပ်ထောင်မှာ ဒီ ဖြစ်သည်။

အောင်ကြည်က ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို အနောက်တောင်ဘက် ဘီအိပ်ထောင်သို့ ခေါ်သွားသည်။ ထိုအိပ်ထောင်ကြီးမှာ စစ်ကြီးအတွင်းက ပျက်စီးခဲ့သောကြောင့် ပြန်လည်ပြင်ဆင် နေရာ ထိုစဉ်က မပြီးသေး၍ အကျဉ်းသမား မထားပါ။ အိပ်ထောင်တိုင်းမှာ အထက်ထပ်၊ အောက်ထပ် နှစ်ထပ်ရှိသည်။ ထို ဘီအိပ်ထောင်တွင်လည်း နှစ်ထပ်ရှိရာ အမိုးသာပြီးသေးသည်။ အထက်ထပ်တွင်လည်း ကြမ်းမခင်းရသေး၊ ဆင့်များကာ စီပြီးလေပြီ။ လှေကားလည်းမရှိ။ အောင်ကြည်က ထိုဆင့်များစီးထားသည့် အထက်ထပ်သို့ အောက်ထပ် အုတ်နံရံတွင် ထပ်ထားသည့် သံတံခါးကြီးမှတစ်ဆင့် တွယ်၍တက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သားမှာလည်း သူကဲ့သို့ အပေါ်ရောက်သွားပါသည်။ ထောင်ကြပ်များကိုလည်း မျက်စိလျင်စွာနှင့် သတိထားရပါသေးသည်။ ထိုအဆောက်အဦကြီးမှာ မပြီးသေး၍ ကျွန်တော်တို့ သွားလာကြသော်လည်း ထောင်ကြပ်များက မကန့်ကွက်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆိတ်ငြိမ်စွာ စာဖတ်လိုသောသူများပင် ထိုအိပ်ထောင်သို့သွား၍ အေးအေးလူလူ စာဖတ်တတ်ကြပါသည်။

အပေါ်သို့ရောက်လျှင် အောင်ကြည်က တိုင်နှင့်ကပ်၍ ရိုက်ထားသော ဆင့်တုံးကြီးကို ပြပါသည်။ ဆင့်တုံးမှာ "၄x၃" လက်မခန့်ဖြစ်သည်။ အရှည်ကို တိုင်းကြည့်ရာ ၁၄ တောင်နီးပါးရှိသည်။

"ဒါကြီးကို ငါတို့သုံးယောက်နဲ့ပြီးကြည့်ချင်လို့ကွ၊ ချွတ်လို့ရရင်တော့ အုတ်ရိုးကျော်ဖို့ မီးသေ တာပဲ"

စွဲထားသော သံများမှာ ၆ လက်မ လေးမြောင့်သံများဖြစ်ပါသည်။ ပျဉ်ချပ်၏ထုမှာ ၃ လက်မ ဖြစ်၍ တိုင်တွင် ၃ လက်မခန့်စူးဝင်နေပါလိမ့်မည်။ တိုင်သုံးတိုင်ကိုကပ်၍ စွဲထားသောကြောင့် ခွာရန် မလွယ်လှပါ။ သို့သော်တိုင်တွင်ကပ်နေသော ဆင့်တုံးဖြစ်၍ အောက်မှခါးပန်းနှင့် စွဲမထားပါ။ တိုင်သုံးတိုင်ကိုသာ သံတစ်ချက်စီ စွဲထားပါသည်။ တကယ်အခိုင်အခံ့လုပ်လျှင် သံ ၂ ချက်စီတော့ စွဲရ မည်ဖြစ်သည်။ လက်သမားက ခေတ္တမျှသာ စွဲထားသည်လည်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သား အားညှိ၍ တစ်ပြိုင်တည်း ဆွဲနဲ့လိုက်ကြသည်။ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်၊ နောက်တစ်ကြိမ်ဆွဲပြန်သည်။ မထူးခြား၊ အကြိမ် ၂၀ ခန့်မျှ လက်တွေပေါက်လာခမန်းနဲ့သော

အခါအနည်းငယ် လှုပ်လာသည်ဟု ထင်ရပါသည်။ ထိုနေ့အတွက် အိပ်ထောင်ပိတ် သံချောင်းခေါက် သဖြင့် ဤမျှနှင့်ပင် ကျေနပ်၍ ပြန်လာကြရပါသည်။

ထိုညတွင်မူကား ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်မှာ မအိပ်နိုင်ကြတော့ပါ။ အိပ်ထောင်ထဲ၌ အောင်ကြည်၏ ခုတင်ပေါ်တွင် စုထိုင်လျက် တတိုးတိုး တိုင်ပင်နေကြရပါတော့သည်။ နောက်ဆုံး အခြေအနေအရဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သော ဆင့်တိုးပျဉ်ကြီးကို ချွတ်၍ ရတော့မည်မှာ သေချာနေပါသည်။

သို့သော် ထိုပျဉ်ချပ်ကြီးကို အုတ်နံရံဆီသို့ မည်သည့်နည်းဖြင့် ယူကြမည်နည်း။ သေးသေး ငယ်ငယ်ပစ္စည်းမဟုတ်ဘဲ လူနှစ်ယောက် ထမ်းယူရမည့်ပစ္စည်းဖြစ်သည်။ အလျား ၁၄ တောင်ခန့်ရှိ သော ဤပျဉ်ချပ်ကို ညဉ့်လုံးပေါက် ထိုးထားသော မီးမောင်းကြီးများအောက်တွင် မည်သို့ သယ်ဆောင်မည်နည်း။ ထိုပျဉ်ချပ်ဖြင့် အုတ်နံရံကို ထောင်ပြီးလျှင် တက်သွားရသည်က လွယ်ကူသည် ဖြစ်စေဦးတော့ အုတ်နံရံအပြင်ဘက်သို့ ဆင်းလျှင်ခုန်ချမည်လား။ ၁၀ တောင်၊ ၁၂ တောင်ခန့်ဖြင့် သောအုတ်နံရံပေါ်မှ အောက်သို့ခုန်ချလျှင် အဆင်သင့်၍ မသေနိုင်ရှိစေဦးတော့ ကျသောနေရာမှ ထပြေးရန်ခဲယဉ်းလှဘိသည်။ ထိုပျဉ်ချပ်ကိစ္စတွေကို နောက်ချန်ထားပြီးလျှင် အိပ်ထောင်ကို ဖောက်ထွက်ရန်အတွက်ကလည်း နည်းလမ်းရှာမတွေ့နိုင်အောင် ဖြစ်ကြချေပြီ။

အိပ်ထောင်အောက်ထပ်၌ နေကြရသည့်အတိုင်း အခန်းမှာ အုတ်နံရံဖြင့် ပြီးနေသည်။ တံခါး ပေါက်နေရာများ၌လည်း သုံးမတ်လုံးသံတိုင်ကြီးများဖြင့် ခိုင်ခံ့စွာ စိုက်ထားသည်။ ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရသော ခုတင်များမှာ အရှင်မဟုတ်ချေ။ အောက်ခံသမံတလင်းနှင့် အသေကပ်၍ တပ်ဆင်ထား သောသံတိုင်တွင် ပျဉ်နှစ်ချပ်ခင်း ခုတင်များဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခုတင်များကို လက်နက်ကိရိယာ အဖြစ်ထည့်သွင်းစဉ်းစားရန်ကား လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ အိပ်ထောင်လူဝင်ပေါက် သောခလောက်ကို ကြည့် လျှင်လည်း ရင်လေးလှဘိသည်။ အပြင်တွင် ဤမျှခိုင်ခံ့သော သောခလောက်ဆို၍ တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ မမြင်ဖူးချေ။ လူတစ်ယောက်၏ ခေါင်းကို သောခလောက်နှင့် ပစ်လျှင် စင်းစင်းသေနိုင်သော အရွယ် အစား အလေးချိန်ရှိသည်။

ဤသို့နှင့်ပင် ဆွေးနွေးကြရသော်လည်း ဘာကိုမျှ မည်မည်ရရ ဆုံးဖြတ်၍မရဘဲ သန်းခေါင် ကျော်သဖြင့် ကိုယ့်ခုတင်ကိုယ်ပြန်၍ အိပ်ကြရသည်။ နောက်ဆုံးသတ်မှတ်ကြရသည်ကား အခြားကိစ္စ တွေကို နောက်မှရှင်းကြမည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် မယောင်မလည်သွားကြ၍ ဆင့်တိုးကြီးကို ချွတ်ကြ ဦးမည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ထမင်းစားပြီး နေ့လယ်ပိုင်းအခြားသူများ တရားတမောအိပ်ကြသော အချိန်တွင် သွား၍လုပ်ငန်းစကြပြန်သည်။ ယနေ့မူကား များစွာအားရဖွယ်ကောင်းအောင် တိုးတက်လာခဲ့ချေပြီ။ အတိုချုပ်ရေးရလျှင် ထိုနေ့ပြီး၍ နောက်တစ်နေ့တစ်ချိန်သွား၍ ချွတ်ကြသောအခါတွင် ဆင့်တိုးကြီးမှာ လုံးဝဖြုတ်ရပါတော့သည်။ ခိုင်မာလှသော ၆ လက်မဆောက်သွားသံကြီး ၃ ချောင်းမှာ သူတို့ထက် ဇွဲကြီးသော လူသုံးယောက်ဇွဲကို အလျှော့ပေးကြရချေပြီ။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုပျဉ်ချပ်ကို သူ့ပင်ကိုနေရာအတိုင်း ပြန်၍စွပ်ထားခဲ့ကြသည်။ အချိန်မရွေး အလွယ်တကူ ပြန်ချွတ်၍ရနိုင်သည်။ ထောင်အမှုထမ်းများ သတိမပြုမီနိုင်စေရန် သူ့နေရာနှင့် သူထားရခြင်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ဤပျဉ်ချပ်ကျွတ်နေသည်ကို တွေ့သွားလျှင် ထောင်ဖောက်ပြေးရန် အားထုတ်သူများရှိနေပြီကို ရိပ်မိသွားဖွယ်ရာ အကြောင်းရှိသည်။ ဤပျဉ်ချပ်ကို ထောင်၏ အပြင်သို့ ယူဆောင်သွားကြလျှင်လည်းကောင်း၊ နောက်ထပ်ပြီးခိုင်မာစွာ သံစွဲလိုက်လျှင် လည်းကောင်း ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားသမျှ အရာမထင်ရှိပေတော့မည်။ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သားမှာ မခွဲကြတော့ပြီ။ နေ့တတွဲတွဲ၊ ညတတွဲတွဲ ရှိကြသည်။ လူငယ်လူရွယ်များဖြစ်ကြသည့်ပြင် ပျော်ပါးထက်သန် စွာနေကြသူများချည်းဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်တွဲလွန်းသည်ကိုလည်း မည်သူကမျှ မသင်္ကာမဖြစ်ကြချေ။

အောင်ကြည်က ထောင်အုတ်နံရံကြီး အခြေတွင်ရှိသော လူသွားလမ်းကလေး၌ လမ်းလျှောက်နေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုတိုင်းမောင်က ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မြက်ခင်းပေါ်၌ ထိုင်လျက်စကားပြောနေကြသည်။ ဘေးလူများက အမြင်တွင် ဤသို့သာ မြင်ကြမည်ဖြစ်သော်လည်း အမှန်မှာ ကျွန်တော်နှင့် ကိုတိုင်းမောင်က အောင်ကြည်၏ အရပ်ထက်အုတ်နံရံက ဘယ်နှစ်ဆခန့်မြင့်သည်ကို ခန့်မှန်းနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ အောင်ကြည် အရပ်နှစ်ပြန်ခွဲခန့် အုတ်နံရံမြင့်သည်။ လူတစ်ယောက်၏ အရပ်ကို ပျမ်းမျှ ၄ တောင်ထားလျှင် ၁၀ တောင်၊ ၁၁ တောင်အလွန်ဆုံးမြင့်ရမည်။ ကျွန်တော်တို့ ချွတ်ထားသောဆင့်တိုးကြီးမှာ ၁၄ တောင်ရှိသည်ဖြစ်ရာ ကောင်းစွာလုံလောက်ပေပြီ။ ၁၀ တောင်ရှိ အုတ်နံရံကို ၁၀ တောင်မျှပင်ရှိသော ပျဉ်ချပ်နှင့်တက်ရန် မလွယ်ချေ။ ပျဉ်ချပ်မှာလည်း လျှောတိုင်ကဲ့သို့ မတ်မတ်ကြီး ထောင်နေဦးမည်ဖြစ်သည်။ ယခုကား ၁၄ တောင်ရှိ၍ ဆင်ခြေလျှောဖြစ်နေမည်။ လွယ်ကူစွာ တက်၍ရနိုင်ပေတော့မည်။

အခေါက် ၂၀ ခန့် လမ်းလျှောက်နေပြီးနောက် အောင်ကြည် ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ပြန်လာပြီးလျှင် မြက်ခင်းပေါ်၌ ထိုင်လိုက်သည်။

“ငါ့အရပ်ထက် ဘယ်နှစ်ပြန်လောက်မြင့်သလဲကွ” “နှစ်ပြန်ခွဲလောက်ပဲ၊ ၁၀ တောင်ထက် မြင့်မယ်မထင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ပျဉ်ချပ်ကြီးနဲ့ ကောင်းကောင်းမိတာပေါ့” “မိတော့မိတယ်၊ ဟိုဘက်ဆင်းဖို့အတွက် စဉ်းစားနေရတာ”

သုံးယောက်သား အတန်ကြာမျှ ငိုနေကြပါသည်။ ၁၅ မိနစ်ခန့်ကြာမှ ကိုတိုင်းမောင်က ဝမ်းသာမြူးထူးသော လေသံဖြင့်---

“ဟန်ပြီ၊ မပူနဲ့တော့ ငါစဉ်းစားမိပြီ”

ကျွန်တော်တို့က ဝမ်းသာအားရ နားထောင်ကြမှ ဆက်လက်၍ “ပျဉ်တုံးကြီးကို ထောင်ပြီး ပျဉ်တုံးထိပ်မှာ ကြိုးတစ်ချောင်းချည်မယ်၊ ဒီဘက်က ပျဉ်တုံးအတိုင်း ထောင်တက်သွားပြီ အုတ်နံရံ ပေါ်ရောက်မှ ဟိုဘက်ကိုကြိုးနဲ့ဆွဲပြီး ဆင်းသွားမယ်”

ကျွန်တော်က “ဟုတ်ပြီ၊ ဟာသိပ်ဟန်ကျတာပဲ၊ ထောင့်အပြင်ရောက်ဖို့တော့ မီးသေတာပဲ”

အောင်ကြည်က “ကြိုးကိုဘယ်လိုရှာမလဲ၊ ဘယ်ကရမလဲ”

“ရေပုံးကြိုးကို ယူရမှာပေါ့ကွ” ဟု ကိုတိုင်းမောင်က ထောက်ရာ----

ကျွန်တော်က “ရေပုံးကြိုးကို ညနေမှာ ပြန်ပြီးသိမ်းတယ်ဗျ၊ ထောင်ထဲမှာ မထားဘူး” ခဏမျှ ငိုနေပြီးနောက် “အဲဒါက ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ ကျွန်တော်တို့ ခင်းအိပ်ဖို့ပေးထားတဲ့ ဂုန်နီအိတ်စုတ် တွေကို ကြိုးကျစ်ရင် ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်နေ့ကထောင် ပွင့်ဖြူဘကြီးသစ် ကြိုးကျစ်နေတာတွေ သေးတယ်”

ပွင့်ဖြူ ဘကြီးသစ်မှာ ဗတလစအဖြစ် ထောင်သို့ရောက်လာရသည်။ ယခုကား ပမညတ ဖြစ်နေချေပြီ။ ဘကြီးသစ်မှာ အလွန်ဝီရိယကောင်းသည်။ စိတ်ရင်းစေတနာထက်သန်၍ လူငယ်များ နှင့်လိုက်လျောညီထွေရှိလျက် အသက်ကြီးသော်လည်း တက်ကြွရွှင်ပျသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အလုပ်မရှိဘဲ မနေတတ်သူတစ်ဦးဖြစ်၍ ဤသို့ကြိုးကျစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ဘကြီးသစ် နှင့်ရင်းနှီးသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဘကြီးသစ်ကဲ့သို့ သက်ကြီးဝါကြီးများကို ညောင်းသည်ဆိုလျှင် နှိပ်ပေးနင်းပေး ဝတ်ပြုလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော့်ကို ကလေးငယ်တစ်ယောက်မျှသာ သဘောထား၍ ဘကြီးသစ်နှင့် သခင်ဖိုးဘတို့က ချစ်စနိုးကျီစယ်ကြသည်တို့မှာ ယနေ့ထက်ထိ မမေ့နိုင်သေးပါ။

ဤသို့နှင့်ပင် ဘကြီးသစ် ကျစ်နေသောကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဖြစ်သည်ဟု နားလည် ထားလိုက်ပါသည်။ ကြီးမှာလည်း လက်မသာသာခန့်မျှတုတ်၍ သေချာစွာ ၃ လွန်းတင်ထားသော ကြောင့်လူတစ်ကိုယ်အတွက် ကောင်းကောင်းခိုင်ခံ့ပါသည်။

ယခုကျန်ရှိနေသေးသော တာဝန်ကား အိပ်ထောင်အပြင်ဘက်သို့ ရောက်နိုင်ရန်ဖြစ်ပါသည်။ ဤအချက်မှာ အခက်ခဲဆုံး ပြဿနာဖြစ်ပေတော့သည်။ သံတိုင်ကိုဖြတ်ရန်လည်း မဖြစ်နိုင်၊ သံတံခါး ကိုလည်း ထည့်သွင်းစဉ်းစား၍မှ မဖြစ်နှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ တစ်ပတ်ခန့် ကြာညောင်းသွားပါတော့ သည်။ လူလစ်တိုင်း အိပ်ထောင်၏ အနေအထားကို သုံးသပ်ကြရသည်မှာလည်း အမောဖြစ်သည်။ သံတိုင်တကာသံတိုင်တွင် မနဲ့ဘူးသော သံတိုင်ဟူ၍မရှိ။ ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းကြံဆကြပုံတို့ကို ကုန်စင်အောင်ရေးသားဖော်ပြနေလျှင် ဆုံးနိုင်တော့မည် မထင်ပါ။ အချိန်ရှိသမျှ အိပ်ထောင်မှ ထွက်ရေးကိုသာ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်၍ နေကြမိပါသည်။

အောင်ကြည်က ထောင်ဝါဒါတစ်ယောက်ယောက်ကို ငွေထိုး၍သံဖြတ်လွှ အဝယ်ခိုင်းရန် စိတ်ထက်သန်နေပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်နှင့် ကိုတိုင်းမောင်က သဘောမတူပါ။ ကျွန်တော်သို့ သဘောမတူကြခြင်းမှာလည်း ခိုင်လုံသောအကြောင်းရှိသည်။

ထိုအချိန်မတိုင်မီ ၁၅ ရက် အရက် ၂၀ ခန့်က လယ်ဝေးမှ ဗိုလ်သံမဏိ(ယခုလယ်ဝေး အမတ် သခင်ကြည်ရှိန်)တို့သည် ထောင်ကို ဖောက်ထွက်ရန် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။ ထောင်ဝါဒါ တစ်ယောက်ကို ငွေပေး၍ သံဖြတ်လွှ အဝယ်ခိုင်းသည်ဟုလည်း သတင်းသွဲ့သွဲ့မျှ ကြားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ၂ ရက်ခန့်ရှိလျှင် ၎င်းတို့လူစု အကျဉ်းသား ၁၀ ယောက်ခန့်ကို လယ်ဝေးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားတော့သည်။ လုံးဝယုံကြည်စိတ်ချခြင်းမရှိသောကြောင့် မနီလာကြီးအသစ်စက်စက် ကြီးများဖြင့် နှစ်ယောက်တစ်တွဲ လက်ကိုချည်နှောင်၍ ထုတ်သွားသည်။ ထိုရဲဘော်များမှလည်း သတ်အံ့ဆဲဆဲ၌ ပျဉ်းမနားတက်မှ ဦးစောလင်းကယ်သောကြောင့် အသက်ဘေးမှ သီသီလေး လွတ်လာရကြောင်း နောင်အခါတွင် ကြားသိရပါသည်။

ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်တို့သည် ထောင်ဝါဒါများကို စိတ်မချဝံ့ချေ။ ၎င်းတို့သည် ရောင်စုံဌာနချုပ်အား သတင်းမပေးဟု မည်သူအာမခံမည်နည်း၊ ငွေကိုယူသွားပြီး ဝယ်မပေးလျှင်ကော ကျွန်တော်တို့ မည်သို့တက်နိုင်မည်နည်း။ ရဲဘောဖြူတို့က ထိုသူများနှင့် နားလည်မှုယူပြီးလျှင် ထွက်ပြေး သောအခါတွင်မှ စောင့်ပြီး ပစ်သတ်ရန် ကြိုတင်စီမံခြင်း မပြုလုပ်ဟု ကျွန်တော်တို့ မယုံ

ကြည်ချေ။ ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည်ထိုက်သောသူမှာ ရင်းနှီးနေသော နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသမားမှအပ မရှိချေ။

သို့သော်လည်း အောင်ကြည်မှာ သံဖြတ်လွှဲခိုးသွင်းရန် ကြံစည်ချက်ကို လုံးဝမလျှော့သေးဘဲ ကြိုးစားပြန်သည်။ ထောင်ကြပ်များကို အဝယ်မခိုင်းဘဲ ထောင်ထဲတွင် မလွှာလာ၍သိမ်းသော ကိုဝင်း ဆိုသူအား အဝယ်ခိုင်းမည်ဟု တင်ပြပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့မူကား ခပ်အင်အင်ပင်ရှိနေကြသည်။ ကိုဝင်းမှာ နံနက် ၇ နာရီခန့်တွင် ထောင်တွင်းသို့ပင်လာ၍ မိလ္လာပုံး(ထောင်တွင်းအခေါ် ဂန်ဖလား) များကို သိမ်းယူပြီး တွင်းကြီးထဲသို့ သွန်ရသည်။ ၉ နာရီ ခန့်တွင် ပြန်ထွက်သွားလေ့ရှိသည်။ ရာဇဝတ်အကျဉ်းသားများရှိလျှင် ဤကိစ္စမှာ ၎င်းတို့၏လုပ်ငန်းဖြစ်သော်လည်း ထိုအခါက ရာဇဝတ် အကျဉ်းသားများ မရှိသောကြောင့် အပြင်မှလူကို ၎င်းထားရခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင်မူကား အောင်ကြည်ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ထံသို့ လာပြီးလျှင်-----

“ငါတော့ ကိုဝင်းကြီးကို သံဖြတ်လွှဲ ဝယ်ပေးဖို့စကားပြောပြီးပြီ”

“ဟေ ဟုတ်လား၊ သူက ဘာတဲ့တုံး”

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံးမှာ အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ပြိုင်တူ မေးလိုက် ကြပါသည်။ အောင်ကြည် ဇွတ်လုပ်လာသည့် ကိစ္စအတွက်လည်း လန့်သွားကြပါသည်။ အောင်ကြည်က-----

“လူကြီးကတော့ ရူးပေါပေါဆိုရလည်းအခက်ကွဲ။ သူကဘာလုပ်ဖို့လဲ မေးသေးတယ်။ ငါက ထောင်ထဲမှာ သံပိုက်လုံးအတိုစတွေရှိလို့ ဖြတ်ပြီး ပတ္တလားလုပ်ချင်လို့လို့ပြောတော့ ဝယ်ပေးမယ်လေ လို့ပြောတာပဲကွာ”

ကျွန်တော်က “ဟာထောင်မှူးရှေ့မှာ မြောင်ကြီးသံဖြစ်လွှဲ ဝယ်လာနေလို့ ဒုက္ခရောက်နေပါဦး မယ်ကွာ”

အောင်ကြည်က “ဒါတော့ ငါကလည်းမပြောဘဲနေမလားကွ၊ ထောင်မှူးမြင်ရင် ကန့်ကွက်နေ လိမ့်မယ်ဆိုတော့ သူက ခါးကြားထဲမှာ ဝှက်ပြီး ယူခဲ့မယ်ပြောတာပဲ”

ကိုတိုင်းမောင်က “သူ့မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကော ဘယ်လိုနေသလဲ၊ ငွေကိုငမ်းငမ်းတက်လို ချင်တာမျိုးလား၊ ငွေရရင် ဘာမဆိုလုပ်မယ်ဆိုတဲ့အနေနဲ့ ဝယ်ပေးမယ်ပြောတာလား၊ စိတ်ကောချရပါ မလား” အောင်ကြည်က “သူက ငွေမက်တာမျိုးလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကိစ္စဟာ သူ့မှာ ဘာမှအရေးမကြီး တဲ့ပုံမျိုးလိုပဲ၊ ကွမ်းယာဝယ်ပေးရတာမျိုးလောက်ပဲ သဘောထားတယ် ထင်တာပဲ။ ဘယ်လိုလူဆိုတာ ကျုပ်တောင် နားမလည်ဘူး။ လူတစ်မျိုးပဲဗျ”

ကျွန်တော်က “အေးကွာ၊ ဗိုလ်သံမဏိတို့လို ထုတ်ခေါ်မသွားပါစေနဲ့ ဆုတောင်းရတာပဲဟေ့”

အောင်ကြည်က-“ငါလည်း စွန့်ပြီးတွယ်ချလိုက်တာပဲ။ လုပ်ပြီးတဲ့နောက်မှတော့ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ ငွေ ၁၅ လည်းပေးလိုက်ပြီ”

ကိုတိုင်းမောင်-“ဟေ-ငွေတောင် ပေးလိုက်ပြီလား”

“ပေးလိုက်တာပေါ့ဗျ။ ကျုပ်ကလည်းသိပ်ဆိုင်းချင်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ပြေးရရင်လည်း မြန်မြန်၊ သေရရင်လည်း မြန်မြန်ပဲ”

ကျွန်တော်က မတတ်နိုင်သည့်အဆုံး လေခပ်ပျော့ပျော့ဖြင့် “အေးပေါ့ကွာ၊ မနက်ဖြန် စောင့် ကြည့်ကြရမှာပေါ့။ သံဖြတ်လွှ ရောက်လာရင်လည်း ပြေးကြတာပေါ့။ မရောက်လာရင်လည်း မနီလာ ကြိုးကြီးတွေ စောင့်ကြဖို့ရှိတာပေါ့”

ထိုနေ့ညတွင် သုံးယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်လျက် မအိပ်နိုင်ကြတော့ပါ။ နက်ဖြန် နံနက် သည်ကျွန်တော်တို့အတွက် သေရေးရှင်ရေးဖြစ်ပေသည်။ သံဖြတ်လွှဝင်လာမည်လော၊ ကျွန်တော်တို့ အားတုပ်နှောင်ရန် မနီလာကြိုးလာမည်လော။ သို့မဟုတ်ကြိုးတိုက်ပိတ်မည်လော။ သို့မဟုတ် အစစ အရာရာတွင် ယခင်ကထက် များစွာချုပ်ချယ်ကျပ်တည်းကြစေမည်လော။ ကျွန်တော်တို့ ဆက်ဆော့ မိသည့်အတွက် အခြားသူများပါ အနေအထိုင်ရကျပ်ကုန်ကြမည်လောနှင့် တပြောတည်းပြော၍ တထိတ်တည်း ထိတ်နေကြရပါသည်။ ၁၅ မိနစ်တစ်ကြိမ် သံချောင်းခေါက်သံနှင့် “အားလုံးကောင်း ပါသည်ခင်ဗျား” ဟူသောအော်သံတို့မှာ ကျွန်တော်တို့၏ အတွေးကိုပြန်လွှင့်စေရန် မတတ်နိုင် တော့ပါ။ သန်းခေါင်ကျော် နာရီပြန် ၂ ချက်ထိုးပြီးမှ လူစုခွဲ၍ အိပ်ရာဝင်ကြရပါသည်။ အိပ်ရာထဲ ရောက်သောအခါတွင်လည်း အိပ်မပျော်နိုင်ကြသေးပါ။ ၃ နာရီထိုးပြီးမှ ကျွန်တော် အိပ်ပျော် သွားပါသည်။

နံနက် ၇ နာရီခန့်တွင် အောင်ကြည် ကျွန်တော်ကို လာ၍ နှိုးပါသည်။ တန်ဆောင်မုန်းလထဲ သို့ဝင်ပြီး၍ ဆောင်းဦးပေါက်စဖြစ်သဖြင့် နံနက်ခင်းတွင် အနည်းငယ်အေးစပြုလာပြီ။ အောင်ကြည် ကစစ်တပ်ထဲတွင် နေစဉ်က ဝတ်လေ့ရှိသော သက္ကလတ်ကုတ်အင်္ကျီဖားဖားကြီးကို ဝတ်ထားပါသည်။ ကိုတိုင်းမောင်ကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။ အောင်ကြည်က ခပ်တိုးတိုးလေသံဖြင့်---

“ဟေ့ကောင် ထ၊ ဟိုဟာပါလာပြီ”

“ဟေ---” ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းသာတာလား၊ ရင်ဖိုတာလား မသိဘဲ ဖြုန်းခနဲထပြီး သူတို့နှင့် လိုက်သွားပါသည်။ လူပြတ်သော ကြိုးတိုက်အလုံထောင်များထားသော နေရာသို့ ရောက်မှ

အောင်ကြည်က ကျီးကန်းမျက်စိမျိုးဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ကုတ်အင်္ကျီကြီးအောက်မှ ဝှက်၍ ခါးထဲ၌ ထိုးလာသော တစ်တောင်ခန့်ရှိ သံဖြစ်လွှကြီးကို ထုတ်ပြပါသည်။

“မှန်း-----မှန်း-----ပေးစမ်း”

ကျွန်တော်က အလောတကြီးယူ၍ကြည့်ရာ သံဖြတ်လွှာမှ အသစ်စက်စက်ဖြစ်လျက် လွှာသွားမှာ ငှက်ခါးတောင်ကဲ့သို့ ပြာလဲ့လဲ့ပြောင်နေသည်။ အကြွေးမထားဘဲ ကြိုးတိုက်မှ သံတိုင်တစ်ခုကို တစ်ချက်ဆွဲတိုက်လိုက်ရှာ ရှိခြင်းမြည်၍ စားသွားပါသည်။ ကိုတိုင်းမောင်က ထပ်ပြီးကိုင်မကြည့်ရမီပင် အောင်ကြည်က “ပေး-ပေး-သွားပြီးဝှက်ရဦးမယ်၊ မတော်တဆ ဝါဒါတွေ ဒီဘက်ရောက်လာလို့ ခက် နေဦးမယ်” ဟု ပြောပြောဆိုဆို လွှာကိုပြန်ယူလျက် ချစ်မြတ်နိုးစွာ တစ်ချက်မျှပွတ်သပ်ကြည့်ပြီးနောက် ခါးကြားထဲသို့ပင် ပြန်ထိုး၍ ကားတားကားတားနှင့် ထွက်သွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော်လည်း ထိုအခါ မှမျက်နှာသစ်ရန် သတိရပြီးလျှင် အုတ်ကန်ရှိရာသို့ လာခဲ့ပါသည်။ နံနက်ရေခပ်နေကြသောအခါ ကျွန်တော်က-

“ဘယ်နေ့ ပြေးကြမလဲ”

အောင်ကြည်က “မြန်မြန်ပြေးရင် မြန်မြန်လွတ်တာပေါ့ကွာ”

ကိုတိုင်းမောင်က “သိပ်မြန်လို့တော့ မကောင်းသေးဘူး၊ အခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီး နည်းနည်းဆိုင်းရင် ကောင်းမယ်ထင်တာပဲ”

ကျွန်တော်က “ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲသဘောရတယ်။ ကိုဝင်းကြီးကို စိတ်ချရပါ့မလား။ အတော်ကြာ သူကသစ္စာဖောက်ပြီး စိမ်ပြေနပြေ ပစ်သတ်နေဦးမယ်။ ပြေးလို့ပစ်တယ်ဆိုရင် သူတို့မှာလည်း အကြောင်းပြလှနေမှာမို့ တမင်မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး နေတာလားဆိုတာကို အကဲခတ်ရင် ကောင်းမယ်”

အောင်ကြည်က “မင်းတို့ကလည်း အတွေးခေါင်တာက လွန်နေတာပဲ။ အဲဒီလောက်ထိအောင် တွေးပြီးပူမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ”

ကိုတိုင်းမောင်က “ဟ-ဒါကတော့ တွေးရမှာပဲကွ၊ လုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တဲ့ အရေး အခင်းဟူသမျှကို ကြိုတင်ပြီးတော့ ကြည့်ရမှာပဲ။ နောက်မှ စွန့်တန်လို့ စွန့်တာက တခြားပေါ့”

အောင်ကြည်က “အေးလေ၊ ကျုပ်ကတော့ သိပ်မဆိုင်းချင်ဘူး၊ မကွေးထောင်တုန်းကလည်း ထောင်ဖောက်ဖို့ ၅ ရက် ၆ ရက်လိုတော့မှ တောင်တွင်းထောင်ကို ပို့ပစ်လို့ပျက်ခဲ့ရပြီ။ တစ်ခါ တောင်တွင်း ထောင်းရောက်တော့လည်း ပထမတစ်ညဖောက်တာမအောင်မြင်လို့ အသာဏ္ဍန္တ မပျက်

ကိုယ့်အိပ်ရာကိုယ် ပြန်ဝင်ပြီး အိပ်ကြရတယ်။ နောက်တစ်နေ့ည ဆက်ပြီးဖောက်ဖို့ဟာ အဲ့ဒီ နေ့မှာပဲ ပြည်ထောင်ကို ပို့လိုက်တယ်။ ပြည်ထောင်ရောက်တော့ အပေါ်ထပ်လည်းနေရပြန်၊ လူကလည်း တရားလွန်များနေတော့ လုံးဝမကြံသာလို့ ဒီသရက်ထောင် ရောက်လာတာပဲ။ တစ်ခါ

ဒီသရက်ထောင်မှာ ကျုပ်တို့က ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းလုပ်နေတုန်း တစ်နေရာရာပို့ပစ်ရင် ဒီလိုအခွင့်အရေး မျိုးနောက်ထပ်ရဖို့ မလွယ်ဘူးဗျ။ ဒီတော့ ကျုပ်ကတော့ ပြောနေကြတာပဲ။ ဒီနေ့ညပဲ သံတိုင် ဖြတ်မယ်လို့ စိတ်ကူးတာပဲ။ သံတိုင်ကို ဖြတ်တာကလည်း ဘယ်လောက်ကြာ ဖြတ်ရမယ်မသိ သေးဘူး။ တစ်ညတည်းနဲ့ ပြတ်ချင်မှပြတ်မယ်။ ဝါဒါတွေအလစ် လူတွေ အိပ်ကုန်မှ အသံမကြား အောင်ကျိတ်ပြီးဖြတ်ရမှာဆိုတော့ ခရီးလည်းတယ်ပြီး တွင်ချင်မှတွင်မယ်”

ကိုတိုင်းမောင်က “သံတိုင်ဖြတ်တော့ မပြတ်သေးဘဲနဲ့ ကျန်နေရင် ဒီလွှာကြီးကို ဘယ်လို လုပ်ထားမလဲ”

ကျွန်တော်က “ဒါကတော့ လွယ်ပါတယ်၊ ဆီဂျီးနဲ့ပြာနဲ့ နယ်ပြီးအပေါ်က သုတ်ထားရင် ရုတ်တရက်မသိသာပါဘူး၊ မူလသံတိုင်ရောင်နဲ့ ခွဲမရအောင် ကြံဖန်ပြီးလုပ်ရမှာပေါ့”

ကိုတိုင်းမောင်က “ကဲ-ဒါဖြင့် ဒီနေ့ညစပြီး သံတိုင်ကို လှီးကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အောင်ကြည် ကို ပြောချင်တာက ၃ ရက်လောက်တော့ ဆိုင်းပါဦး။ တို့တစတွေ အရမ်းပြေးလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ပြေးတယ်ဆို ရေနံချောင်းဘက်ကို ပြေးရမှာပဲ။ ရန်ကုန်ဘက်ဆိုတာကတော့ ခရီးလည်း ရှည်လွန်း တယ်။ နောက်ပြီး တို့ကလည်း တောင်တွင်း၊ နတ်မောက်၊ မကွေး၊ မင်းဘူးဘက်မှာ လမ်းကျွမ်းတာ ဆိုတော့ ရေနံချောင်းဟာ အသင့်ဆုံးပဲ။ လမ်းမှာ ဘယ်နှစ်ရက်ကြာမယ်၊ ဘာတွေလိုအပ်မယ်၊ ဘယ်လမ်းက ပြေးမယ်ဆိုတာတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ကြိုတင်စဉ်းစားကြရဦးမှာပဲ။ ပြေးတယ်ဆိုရင် လည်း ငါ့သဘောက ရွာတွေမှာ ထမင်းဝင်ပြီးမစားချင်ဘူး၊ တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ့်ရိက္ခာနဲ့ကိုယ်ပြေးချင် တယ်။ များသောအားဖြင့် ရွာတွေမှာ ထမင်းဝင်စားရင်ပြန်ပြီးမိဖို့က သေချာနေတယ်။ သူပုန်ဆိုတာ ကလည်းခွေးလေးပျား တောအနံ့ဆိုတာလို တောရွာတွေမှာပါ ပြည့်နေတာ”

ကိုတိုင်းမောင် တင်ပြသော အချက်အလက်များမှာများစွာ ခိုင်လုံမှန်ကန်လှပေသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖို့ ထောင်အုတ်ရိုးကိုကျော်ပြီးရုံမျှနှင့် လွတ်မြောက်မှုကိုမရနိုင်၊ ရေနံချောင်းမြေကို နင်းမိမှသာ စိတ်ချရပေမည်။ ရေနံချောင်းသို့သွားလျှင် မည်သည့်လမ်းမှ သွားမည်နည်း။ မင်းဘူး ဘက်မှ သွားမည်လော၊ သွားလျှင် ရေကြောင်းလော၊ ကုန်းကြောင်းလော၊ သို့မဟုတ် တောင်တွင်း ဘက်မှ သွားမည်လော၊ တောင်တွင်းဘက်မှသွားလျှင် မြစ်ကိုမည်သည့်နေရာ၌ ကူးမည်နည်း။

-၁၆-

လှေဆိပ်ဟူသမျှသည်လည်း ရဲဘော်ဖြူ၊ ကွန်မြူနစ် လွတ်သောနေရာမရှိ။ ထောင်ဖက်ရန် ခက်ခဲသ လောက် ထောင့်အပြင်ရောက်မှ လွတ်မြောက်မှုမှာလည်း တွေးလိုက်တိုင်း ရင်ကျပ်စရာ ကောင်းလှ ပေတော့သည်။

နေ့လယ်ပိုင်းသို့ရောက်သောအခါ ကိုတိုင်းမောင်က ကျွန်တော်နှင့် အောင်ကြည်ကိုခေါ်၍-

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ ချီတုံချီတုံ ကိစ္စတစ်ခုပေါ်နေတယ်”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“တို့အိပ်ထောင်ထဲမှာ ရဲဘော် ၁၇ ယောက်ရှိတယ်။ တခြားအိပ်ထောင်ထဲက ရဲဘော်တွေဆို တာကို ထားဦးတော့၊ ဒီအိပ်ထောင်ထဲက ရဲဘော်တွေကို ငါတို့လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တိုင်ပင်ချင် တယ်။ တိုင်ပင်ချင်တယ်ဆိုတာက သူတို့ဆီက အကြံဉာဏ်ယူဖို့ထက် သူတို့ထဲက လိုက်ချင်တဲ့လူရှိ မလား ဆိုတာကို မေးချင်တယ်။ အတိုချုပ်ကတော့ တို့သုံးယောက်ဟာ တစ်ကိုယ်ကောင်းကြံပြီး ထွက်ပြေးတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ တို့ဝတ္တရားအရ ခေါ်ချင်သေးတယ်ကွာ”

ကျွန်တော်က ကိုတိုင်းမောင်၏ တင်ပြချက်ကို ဘာမျှမဝေဖန်ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ သို့သော် အောင်ကြည်က---

“ဒီလိုရှိတယ်ဗျာ--- ကိုတိုင်းမောင်၊ ကျုပ်လည်းပဲ ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ လိုက်ချင်တဲ့လူလိုက်ခဲ့လို့ ခေါ်ချင်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဒီလူတွေက ကိုယ့်ကိုယ် တိုင်က စွန့်စွန့်စားစားမလုပ်ချင်တဲ့အပြင် စွန့်မယ့်လူတွေကိုပါ စိတ်ခါတ်ပျက်အောင်လုပ်ချင်တယ်။ အရင့်အရင့် ကျုပ်တို့တတွေ ထောင်ဖောက်ဖို့ကြိုးစားကြတုန်းကလည်း သေနတ်ကြားထဲမှာ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွလုပ်နေတယ်ဆိုပြီး ကျုပ်တို့ကို မိုက်ရှူးရဲလို့ ပြောခဲ့ကြပြီး။ ဒါလည်း ခင်ဗျားအသိပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ်သဘောအရသာ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူမှ ဘာမှ ပြောမနေချင်ဘူးဗျာ”

ကိုတိုင်းမောင်က ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေပါသည်။ အောင်ကြည်၏ စကားကို ကျွန်တော် တို့မငြင်းနိုင်ချေ။ သူပြောသမျှမှာ မှန်သင့်သလောက်မှန်နေသည်။ လုပ်ရမည့်ကိစ္စကိုစဉ်းစားကြည့်လျှင် အောင်မြင်နိုင်ရန် အခြေအနေမှာ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်းမျှသာရှိ၍ ၉၀ ရာခိုင်နှုန်းအသက်ဘေးနှင့် နီးကပ်လှပေသည်။ ဤကဲ့သို့သော စွန့်စားမှုမျိုးကို ရှေ့ကနောက်တိုင်းထွာတတ်သော အဆင်ခြင် ဉာဏ်ရှိသူတိုင်း လက်ခံရန် ခဲယဉ်းလှပေသည်။

အထူးသဖြင့် သရက်မြို့မှာ ထိုစဉ်က ရောင်စုံသူပုန်တို့၏ စစ်တက္ကသိုလ်ထားရာဒေသဖြစ် သောကြောင့် မြို့ပတ်ပတ်လည်တွင် စစ်တပ်များဖြင့် ပြည့်နေသည်။ ထိုစစ်တပ်များကိုကျော်၍ မြို့ပြင်

ရောက်အောင်ပြေးရန်လည်း မလွယ်ကူလှချေ။ မြောက်ဘက်သို့ လွတ်မြောက်လာပြန်လျှင်လည်း ရွာကြီးကြီးဟူသမျှတွင် စစ်တပ်ရှိသည်။ လှေဆိပ်ခပ်ကြီးကြီးဟူသမျှ၌ ရဲဘော်ဂိတ်များရှိသည်။ အာလံ၊ ဆင်ပေါင်ဝဲ၊ မိကျောင်းရဲ၊ မြင်းကွန်း၊ မကွေး၊ မင်းဘူး၊ တောင်တွင်းကြီး၊ မြို့သစ်၊ နတ်မောက်စသည် တို့တွင် သောင်းကျန်းသူတို့ ဘုန်းမီးအတောက်ဆုံး ကာလဖြစ်သည်။

ထိုဒေသများကို ကျော်ဖြတ်၍ ရေနံချောင်းသို့ အရောက်ပြေးကြရန်ကိစ္စမှာ ပျော်ပွဲစားထွက်သကဲ့သို့ မလွယ်ကူချေ။ မိမိကိုယ်ကို သရဏဂုံတင်ပြီး သေမင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရမည့်ကိစ္စဖြစ်သည်။

ထိုမျှသာမကသေး၊ ကျန်းမာဖျတ်လတ်မှုလည်းလိုပေသေးသည်။ ရာသီမှာလည်း ဆောင်းဦး ပေါက်စရာသီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အကြမ်းဖျင်းစီစဉ်ထားသော ပြေးလမ်းမှာ သရက်မှမြောက် ဘက်သို့ တောင်ရိုးတစ်လျှောက်အတိုင်း တောလမ်းခရီးထွက်ရန်ဖြစ်သည်။ မြစ်ရိုးမှ ကပ်သွားလျှင် ပြန်လည်ဖမ်းမိရန် ၃ ပုံ ၂ ပုံခန့် သေချာနေသည်။ ပြန်လည်ဖမ်းမိသည်ဆိုခြင်းမှာ အသက်နှင့်ကိုယ် အိုးစားကွဲခြင်းမှ တစ်ပါး အခြားအဖြေမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အတွက် တောင်ရိုး တစ်လျှောက် တောလမ်းခရီးကြမ်းမှ ပြေးရမည်ဖြစ်ရာ ဤငှက်တော၊ ခွေးတော၏ နှင်းတပေါက် ပေါက်ဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိမှသာ ဖြစ်ပေမည်။ လမ်း၌ငှက်ဖျားဝင်လာလျှင် မည်သို့တတ်နိုင်မည်နည်း။ နီးစပ်ရာရွာသို့ ဇွတ်ဝင်ရတော့မည်။ ထို့နောက်ကား ရဲဘော်ဖြူလက်တွင်းသို့ မရှုမလှ ကျရောက်ရဦး မည်။

တစ်ခါတစ်ရံ နေ့မအိပ်၊ ညမနား တရကြမ်းသွားရမည့်အခြေသို့ ရောက်ကောင်းရောက်နိုင် ပေမည်။ မာရသွန်ပြေးပွဲထက်ပို၍ လုံ့လထုတ်ရမည့် ဤပြေးပွဲတွင် တော်စွ လျော်စွ ကျန်းမာရုံမျှနှင့် မည်သူဝင်ရောက်ယှဉ်နှိုင်းမည်နည်း။ ပြေးရင်းလွှားရင်း လမ်းတွင် လဲနေပါလျှင်လည်း ပွေ့ယူတင် ဆောင်မည့် ကြက်ခြေနီကားကြီး မရှိပေ။ ကျည်ဆန်ကိုသာ မျှော်လင့်ရပေမည်။ ကျွန်တော်တို့ အိပ်ထောင်မှ ရဲဘော် ၁၇ ယောက်အနက် အရွယ်ထောက်လာသူက ၁၀ ယောက်ခန့်မျှ ဖြစ်နေ သောကြောင့် လိုက်ပါကြရန် ပို၍ခဲယဉ်းပေသည်။ သို့သော် ကိုတိုင်းမောင်က တမေ့တမောကြီး ကြာအောင် တွေးနေပြီးမှ ဆက်လက်၍---

“အေးကွာ မင်းပြောတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း တို့ဘက်က ဝတ္တရားကျေပွန် အောင်တော့ သူတို့ကို အကျိုးအကြောင်း တင်ပြချင်သေးတယ်။ လိုက်တာမလိုက်တာက သူတို့ သဘော။ ပြောတာမပြောတာက တို့တာဝန်ပေါ့ကွာ”

-၁၈-

အောင်ကြည်က နှုတ်ခမ်းကို တင်းကျပ်စွာစေ့ထားရာမှ “အေးပေါ့ဗျာ၊ ပြောချင်လည်း ပြောကြည့်ပေါ့။ သို့သော် ကျုပ်က ကြိုတင်ပြီးဗေဒင်ဟောထားလိုက်မယ်။ သူတို့ ဘယ်သူမှ လိုက်ကြ မှာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး ကျုပ်တို့ကို စိတ်ဓာတ်ပျက်အောင် အရမ်းမလုပ်ကြနဲ့၊ ဘာနဲ့ညာနဲ့ ပြောလိုက်လိမ့်ဦးမယ်”

ကျွန်တော်က ငြိမ်နေရာမှ “ခင်ဗျားပြောလို့ရှိရင် ဒိုင်းလွကြီး ရနေပြီးဆိုတာကိုပါ ပြောပြလိုက်မလား”

“ပြောပြရမှာပေါ့၊ ဒါမှ သူတို့က ငါတို့ရဲ့အောင်မြင်ချက်လမ်းပေါ်မှာ မူတည်ပြီးလိုက်တန်ရင် လိုက်ကြမှာပေါ့”

တိုင်းမောင်စကားဆုံးလျှင် အောင်ကြည်က “ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း သွားစေချင်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မလိုက်ချင်ဘူး၊ အောင်သင်းလည်း လိုက်မသွားနဲ့တော့ပေါ့ကွာ။ အတော်ကြာ သူတို့တစ်တွေက ကသိကအောက်တွေ ဟိုဟာမေး၊ ဒီဟာပြောလုပ်တာနဲ့ မင်းလည်းပြေးခါနီး စိတ်ဓါတ်ပျက်နေဦးမယ်”

ကျွန်တော်က “ငါ့အတွက်တော့ စိတ်ချပါ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကပျက်ရင်သာ ငါကပျက်ချင်ပျက်ဖို့ပါ။ မင်းတို့ မပျက်သရွေ့တော့ ငါလည်း ဘယ်တော့မှ စိတ်ဓါတ်မပျက်ဘူး။ မင်းက သတ္တိကောင်းတဲ့နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိဘူး၊ ကိုတိုင်းမောင်က အဆင်ခြင်ဉာဏ်မှာ နှစ်ယောက်မရှိဘူး။ ဒီတော့ ငါ့အဖို့မှာ ဦးစံရှားနဲ့ ကိုဇော်ဟိတ်ကို အဖော်လုပ်ပြီးသွားရသလို ကမ္ဘာဟိုဘက် အစွန်းထိ အောင် သွားချင်သွားလိုက် ဦးထဲကပါပဲ ကိုယ့်လူ”

အောင်ကြည်နှင့် ကိုတိုင်းမောင် နှစ်ယောက်လုံး ကျွန်တော်၏ စကားကို တပြုံးပြုံးနှင့် သဘောကျနေပြီးလျှင်-

“မအေပေး တို့ကို ကပ်မြောက်နေပြန်ပြီ”

ကိုတိုင်းမောင်က “ဘယ်ကတို့ကို မြောက်ရမှာလဲ၊ သူ့ကိုယ်သူ ဦးသိန်းမောင်အဖြစ် ရွှေ့ဒေါင်းကြီးပေါ့လေ”

ကျွန်တော် သဘောကျစွာ ရယ်မော်လိုက်ပြီးလျှင် “ဒါပေါ့ဗျ-ခင်ဗျားတို့ကမှ ဦးစံရှားနဲ့ ဇော်ဟိတ်ဖြစ်ရသေးရင် ကျုပ်လည်း ဦးသိန်းမောင် အလိုလိုဖြစ်လာရောပေါ့” ဟုပြန်၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

ထိုနေ့ညနေတွင် ဗဟိုမျှော်စင်ကြီး ဒုတိယအဆင့်၌ ကျွန်တော်တို့ အိပ်ထောင်သားများနှင့် ကိုတိုင်းမောင်တို့ လျှို့ဝှက်စွာ ဆွေးနွေးပွဲ ပြုလုပ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် အောင်ကြည်က လိုက်မသွားဘဲ နေရစ်ခဲ့ပါသည်။ အောင်ကြည်ကမူကား တစ်ချက်ကလေးမျှ အငြိမ်မနေပါ။ ဟိုလျှောက်ဒီသွားလိုက်နှင့် ထောင်ဖောက်ရာတွင် လိုအပ်မည့် အချက်အလက်များကိုသာ အသေးစိတ်စူးစမ်းနေပါသည်။ ကျွန်တော်က ထောင်ထဲတွင် အင်္ဂလိပ်စာသင်နေသည်ဖြစ်ရာ ရှိတ်စပီးယား

ပုံပြင်များကို စက်ရှင်တရားသူကြီး ဦးခင်မောင်အေးထံသွားရောက် သင်ယူနေပါသည်။ ဦးခင်မောင် အေးမှာ ဗြဟ္မဗြစ်၍ ထိုစဉ်က စက်ရှင်တရားသူကြီးအဖြစ် အဖမ်းခံခဲ့လျက် ယခုအခါမူ သရက် ဘိလပ်မြေလုပ်ငန်းတွင် ညွှန်ကြားရေးအရာရှိကြီးဖြစ်နေပါပြီ။ အပြင်လောကတွင် အမ်အေအောင် သောဆရာတစ်ယောက်ထံမှ ကျူးရှင်ယူလိုလျှင် တစ်လကို ၁၀၀ ပေး၍မျှ ရရန်မလွယ်ပါ။ ထောင်ထဲ တွင်မူကား စေတနာဖြူစင်စွာဖြင့် ရဲဘော်ရဲဘက်ချင်း သင်ကြားပေးရသည်ကို ဝန်မလေးကြပါ။ ဆရာ ရော၊ တပည့်ပါ နှစ်ဦးစလုံးတွင် အလုပ်ရှိနေသဖြင့်လည်း အချိန်ကို အဖိုးတန်စွာ ကုန်လွန်စေသည်ဟု ဆိုလိုက် ဆိုနိုင်ပါသည်။ ဤသို့အားဖြင့် ထောင်ထဲတွင် စာရင်းကိုင်သင်တန်း၊ လက်ရေးတိုသင်တန်း၊ နိုင်ငံရေးသင်တန်း၊ လက္ခဏာဗေဒသင်တန်း၊ ဗိန္နောသင်တန်းများပင် ရှိပါသည်။

အရှေ့အုတ်နံရံပေါ်မှ နေထွက်လာ၍ အနောက်အုတ်နံရံသို့ နေဝန်းကွယ်သွားလေ့ရှိသော တစ်နေ့တာအတွက် ဤသို့လျှင် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြံဖန်ပြီး ကုန်လွန်စေကြရတော့သည်မှာ ထောင်ကျဖူးသူများသာလျှင် ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပါတော့မည်။

ညနေထောင်ပိတ်ခါနီးတွင် ဆွေးနွေးပွဲပြီးလာပါသည်။ ကိုတိုင်းမောင်ကလည်း ကျွန်တော်တို့ အားမည်သူမျှမလိုက်လိုကြကြောင်း ပြန်၍ပြောသည်။ အချို့နိုင်ငံရေးသမားများက ထောင်ဖောက် သည်ကို အောင်မြင်သည်ထားဦးတော့၊ ထောင်အပြင်ရောက်လျှင် မည်သို့ပြေးကြမည့် အစီအစဉ်ကို တင်ပြပါဦးဟု တောင်းဆိုမေးမြန်းကြသေးသည်။ ဤအချက်မှာကား လုံးဝဖြစ်နိုင်သော ကိစ္စမဟုတ် ချေ။ ထောင်ကျပါပြီဆိုကတည်းက အပြင်လောကနှင့် အဆက်ပြတ်နေကြသည်ဖြစ်ရာ အပြင်လောက အခြေအနေကို သူတို့သိသည်ထက် ကျွန်တော်တို့က ပို၍မသိနိုင်။ အပြင်အခြေအနေကိုမသိဘဲ လမ်းခရီးစဉ်ကို အတိအကျ ပြင်ဆင်ထားရန်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်။ ကျွန်တော်တို့မှာ မီးစင်ကြည့်၍ ကကြရပေမည်။ အတွင်းလောက အုတ်နံရံလေးဘက်ကြားမှပင် လွတ်မြောက်အောင် ထွက်နိုင်ပါက အပြန်ကျယ်လှသော အပြင်လောကတွင် ပြေးစရာ၊ ခိုစရာတွေ့ရန် ပိုမိုလွယ်ကူရာ၏ဟူသော ယုံကြည်ချက်နှင့် ပြေးကြရမည်ဖြစ်သည်။

-၂၀-

ကျွန်တော်တို့မှာ ကြာကြာမဆိုင်းလိုသည့်အားလျော်စွာ ထိုည၌ပင် ကျွန်တော်၏ ခုတင်ခြေ ရင်းအနောက်ဘက်တံခါးပေါက်ကြီးမှ သံတိုင်တစ်ခုကို ဖြတ်ကြသည်။ ကျွန်တော်က သံတိုင်ဖြတ်၍ ကိုတိုင်းမောင်နှင့် အောင်ကြည်က အိပ်ထောင်တစ်ဖက်စွန်း ခပ်ကျကျဆီမှ ကင်းစောင့်ကြသည်။ ဝါဒါ တစ်ယောက်ယောက်လျှောက်လာလျှင် သီချင်းဆိုသည်။ ကျွန်တော်က ခုတင်ပေါ်တွင် ပြန်အိပ်၍ စာဖတ်ချင်ယောင်ဆောင်နေရသည်။ ဝါဒါ၏ ခြေသံပျောက်သွားမှ ဆက်၍လှီးရပြန်သည်။ လွှဲကြီးမှာ

အသစ်စက်စက်ဖြစ်၍ ဖြတ်ရသည်မှာ လက်တွင် စီးခနဲစီးခနဲနေအောင် အရသာတွေ့လှသည်။ သို့သော်လည်း အသံမထွက်အောင် ကျိတ်၍လှီးနေရသဖြင့် တကယ်တမ်းခရီးမတွင်လှပါ။

အခြားအကျဉ်းသားများ အိပ်ချိန်တွင်မှထ၍ လှီးရသဖြင့် ဆိတ်ငြိမ်နေသောကြောင့် အသံမှာ ပို၍မြည်နေသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။ အနောက်တောင်ဘက်မျှော်စင်မှ မီးမောင်းမှာ ကျွန်တော်ဖြတ်နေ သောနေရာသို့လာ၍ တည့်တည့်ကြီး ထိုးထားသဖြင့် အုတ်နံရံအရိပ်မှ ခိုပြီးလှီးရသောကြောင့်လည်း ပို၍ အခက်အခဲတွေ့နေပါသေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ ထင်မှန်းထားသည်ထက်ကားများစွာပို၍ လွယ်ကူပါသည်။ တစ်နာရီခန့်ဖြတ် ပြီးသောအခါ သံတိုင်အောက်ခြေမှ $\frac{3}{4}$ ခန့်၊ သံတိုင်အထက်ခြေမှ $\frac{3}{4}$ ခန့်ပြတ်သွားပါသည်။ လက်နှင့်တ အားဆွဲ၍ နဲ့လိုက်လျှင်ကျိုး၍ပါလာအောင် အထက်အရင်းနားမှ လွဲချက်ကိုပြတ်လှတ်တဲထိအောင် ထားလိုက်ပြီးနောက် ဆီးချေနှင့်ပြာကိုနယ်၍ သုတ်လိမ်းထားလိုက်ပါသည်။ ထိုဆီချေးပေါ်သို့ မြေမှုန့် ထပ်ပက်ထားလိုက်ပါသည်။ ထိုဆီချေးပေါ်သို့ မြေမှုန့်ထပ်ပက်ထားလိုက်သောအခါတွင်ကား သေချာ စွာကြည့်မှသာလျှင် မြင်နိုင်သောအခြေအနေသို့ ရောက်သွားပါသည်။ မည်သူမျှလည်း ဤသံတိုင်ကို လာကြည့်မည် မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့ကလည်း စိတ်ချယုံကြည်ပြီးဖြစ်သည်။

ပြေးရန်ကား အသင့်ဖြစ်နေပေပြီ။ ကျွန်တော်တို့အဖို့အသက်ဆံဖျားပြုလုပ်ရမည့်အရေးကား နီးကပ်လာချေပြီ။ သုံးယောက်သားမှာ တွေးလိုက်တိုင်း သွေးဘောက်ဘက်ခတ်လျက် ရင်တဆွေဆွေ ဖြစ်နေကြပြီ။

ကျွန်တော်တို့ အိပ်ထောင်တွင်းမှ ရဲဘော် အကျဉ်းသားအားလုံးမှာ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် ကိုဖျက်၍မရတော့ပြီ ဖြစ်ကြောင်းလည်း သိကြသည်။ ကျွန်တော်တို့လွတ်မြောက်သွားလျှင် သူတို့ အတွက် တဖက်ဖက်မှ ပြန်လည်ကူညီနိုင်ကောင်းရာ၏ဟုလည်း မျှော်လင့်ကြသည်။ အချို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့ ထောင်ဖောက်သွားသည့်အတွက် ကျန်ရစ်သူများအနေကျပ်ကြတော့မည်ကိုတွေး၍ ပူပင်ကြသည်။ ကျွန်တော်၏ ခြေရင်းမှသံတိုင်ကို ဖြတ်၍ထွက်မည်ဖြစ်ရာ ခုတင်နားနီးချင်း ရဲဘော်

- ၂၁ -

တစ်ယောက်မှာ နောင်အခါတွင် ရုပ်ရုပ်ယှက်ယှက် အမှုပတ်လာမည်စိုးသဖြင့် ခပ်ဝေးဝေးသို့ ပြောင်းပြေးလေတော့သည်။

၁၉၄၉ ခု၊ ဗအောက်တိုဘာလ ၂၄ ရက်နေ့ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်အတွက် လမ်းတွင်စားသွားရန် ရိက္ခာကို နံနက်တွင် ဝယ်ခြမ်းပြီးစီးလေပြီ။ လူ ၁၇ ယောက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ အိပ်ထောင်တစ်ခုလုံးအတွက် ဆို၍ ကျွန်တော်တို့က ဈေးဝယ်သောထောင်ဝါဒါတွင် နံပြားအချပ် ၂၀၊

နို့ဆီ ၃ လုံး၊ ဆေးပြင်းလိပ်ထုပ် ၂ ထုပ်၊ မီးခြစ် ၂လုံးကို မှာလိုက်ရသည်။ နံပြားထက်ပို၍ သင့်လျော်သောပေါင်မုန့်စသည်ရှိကွာမျိုးကို အတော်များများလုံလောက်စွာမှာလျှင်လည်း ဝါဒါက သံသယမရှိ၊ ဝယ်ပေးမည်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ငွေကြေးနည်းပါးသောကြောင့်မမှာနိုင်တော့ချေ။ ကျွန်တော်တို့တွင် ငွေမရှိကြ။ လမ်းတွင်သုံးရန် လူသုံးယောက်ပေါင်းမှ ငွေ ၁ငွီ သာပါကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် လွယ်အိတ်တစ်လုံးစီပြင်ကြရသည်။ နံပြားမုန့်ကိုလည်း သုံးယောက် ခွဲယူထားသည်။ နို့ဆီဘူးကိုလည်း တစ်လုံးစီဝေထားသည်။ ပစ္စည်းများ ခွဲထားကြခြင်းမှာ မတော်တဆ လမ်းတွင် အသက်ဆံဖျားပြေးကြလွှားကြရ၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကွဲသွားကြသော် လူတိုင်း၌ စားစရာပါသွားစေရန်ဖြစ်သည်။ သုံးယောက်စံညီ ထပ်မံ၍ ကတိသစ္စာပြုကြပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကတိသစ္စာကား လမ်းတွင် တစ်ယောက်အား မိသွားချေသော် ကျွန်တော်တို့ခရီးစဉ်ကို သစ္စာ မဖောက်စတမ်း။ အသက်ဆံဖျားပြေးရတော့မည့် အရေးအခင်းမျိုးပေါ်လာလျှင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ငဲ့မနေဘဲ ကိုယ်လွတ်ရုန်း၍ အစိုးရနယ်သို့ အရောက်ပြေးကြရမည်။ အားလုံးမှာ သန်သန်မာမာ လူစွမ်းလူစရှိသူချည်းဖြစ်ခြင်းကြောင့် တစ်ယောက်တစ်ယောက်မငဲ့ကြစတမ်း။ လမ်းတွင်သင့်သလို ခရီးသွားကြမည်ဖြစ်၍ တစ်ယောက်ကိုပြုလုပ်လိုလျှင်သုံးဦးသဘောတူမှပြုလုပ်မည်။ ထိုအပြုအမူကြောင့် ရန်သူ့လက်သို့ သုံးယောက်စလုံးရောက်ခဲ့သော် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မည်သည့်အပြစ်မှ မတင်ကြဘဲ ကျသမျှသောဒဏ်ကို ဝမ်းမြောက်စွာခံကြစတမ်း စသည်အားဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။

တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၄ ရက်နေ့ လကလေးမှာ တကယ်တမ်း မထွန်းလင်းနိုင်ဘဲ အနောက်ဘက်ဆီတွင် ခပ်ဖျော့ဖျော့ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ သေရေးရှင်ရေးကိုဆုံးဖြတ်တော့မည့်အချိန် ကားနီးကပ်လာလေပြီ။ အိပ်ထောင်မပိတ်မီ နေဝင်ရီတရော၌ပင် ဘီအိပ်ထောင်မှ ဆင့်တုံးကြီးကို လည်းဝါဒါများအလစ်တွင် သွားရောက်ဖြုတ်ထားပြီးခဲ့ကြပြီ။ ဘကြီးသစ် ကျစ်ထားသောကြိုးကိုလည်း တောင်းယူပြီး အသင့်ရှိနေပြီ။ လွယ်အိတ်သုံးလုံးမှာလည်း ထောင်ဖောက်မည့်အချိန်အတွက် စောင့်နေ

ကြပြီ။ ၁၅ မိနစ်တစ်ကြိမ် ခေါက်လိုက်သောသံချောင်းသံများမှာ ခါတိုင်းထက်ပို၍ ကျယ်လောင်သည် ဟုထင်မှတ်မိပါသည်။ “နံပါတ် ၁ အိပ်ထောင်က အားလုံးကောင်းပါသည်ခင်ဗျား”။ “နံပါတ် ၂ အိပ်ထောင်က အားလုံးကောင်းပါသည်ခင်ဗျား”ဟူသော တာဝန်ကျရာ အိပ်ထောင်တိုင်းမှ ဝါဒါတို့ အော်သံမှာလည်း ပို၍များလာသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။ ဤ“အားလုံးကောင်းနေသော” ဝါဒါများအကြား မှကျွန်တော်တို့ လွတ်မြောက်ရေးကြိုးပမ်းမှုသည် အောင်မြင်နိုင်ပါလေမည်လော-----။

ကျွန်တော့်အဖို့မှာကားထိတ်လန့်ရင်ဖိုမိခြင်းထက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းက ပိုမိုနေသည်။ အဖမ်းခံရပြီဆိုကတည်းက အတူနေလာခဲ့ရသော တောင်တွင်းကြီးမှ ရဲဘော်ရဲဘက်များကို ခွဲရပေ တော့မည်။ ဦးကျော်စိန်၊ ဦးစောမောင်၊ သခင်စိန်သွင်၊ ဦးအုံးဖေ စသော ရဲဘော်ကြီးတို့နှင့် အတူနေ ခဲ့ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်တော့်တွင်များစွာသံယောဇဉ် တွယ်မိနေပြီ။ ယနေ့ညသည် ကျွန်တော်နှင့်သူတို့အား ထာဝစဉ်ခွဲလေမည်လော၊ ခေတ္တမျှသာခွဲလေမည်လော။ ကျွန်တော်တို့ကို ထောင်စောင့်ကင်းစင်မှ ရဲဘော်များမြင်ကြ၍ ပစ်ကြခတ်ကြလျှင် ထာဝစဉ်ခွဲကြရတော့မည်။ ကျွန်တော်တို့က လွတ်မြောက်သွားလျှင်လည်း သူတို့တစ်တွေအား ရဲဘောဖြူတပ်ပေါင်းစုတို့က ကိစ္စ တုံးပစ်ကောင်းပစ်ပေလိမ့်မည်။ အင်မတန်ကြီး ကံကောင်းလှမှ ဤသူများကို ပြန်၍တွေ့နိုင်ပေ တော့မည်။

အထူးသဖြင့် တောင်တွင်း ဦးကျော်စိန်(ယခု သန့်ရှင်း ဖဆပလ)ကား ကျွန်တော်အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးလှသည်။ ကျွန်တော့်ကို ညီအရင်းကဲ့သို့ ချစ်ကြင်နာသည်။ အခြေခံ အင်္ဂလိပ်စာကို လည်းသူပင် ကရိုကထခံ၍ သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏ ပညာရေးတိုးတက်မှု၊ ဘဝတိုးတက်မှု လမ်းချိုးသို့ပို့ပေးခဲ့သော ကျေးဇူးရှင်ကား ဦးကျော်စိန်ပင်ဖြစ်သည်။ သူနှင့်ခွဲရတော့မည်ကို တွေးမိ လိုက်လျှင် ကျွန်တော့်မှာ ရင်ထဲတွင်ဆို၍ မငိုမိရန် မနည်းထိန်းရသည်။ ဦးကျော်စိန်ကလည်း ကျွန်တော်နှင့် မတွေ့အောင်ရှောင်သည်။ ထမင်းစားရာ၌ တစ်စားပွဲတည်းစား သူများဖြစ်၍ မလွဲသာ သောကြောင့် ဆုံရလျှင် မျက်လုံးချင်း မဆိုင်မိအောင် သူကချည်း အမြဲတိမ်းရှောင်သည်။ ခွဲကြရတော့ မည်ဟူသောအသိမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးလုံးအတွက် ကြေကွဲဆိုနှင့်စရာဖြစ်နေကြသည်။ ဦးကျော်စိန် ကိုယ်တိုင်က လိုက်ပါရန်လည်း မဖြစ်ချေ။ ကျန်းမာရေးမတောင့်တင်းလှသည့်အပြင် အနည်းငယ် ဝလွန်းနေခြင်းသည် သေမင်းကို လက်ယပ်ခေါ်သကဲ့သို့ ဖြစ်ပေမည်။

ကျွန်တော်သည် နောက်ဆုံး မတတ်သာတော့၍ ည ၁၀ နာရီခန့် သူအိပ်ရာဝင်သောအခါ သူ့ကို သွားနှုတ်ဆက်သည်။

-၂၃-

“ကျွန်တော်တို့ လွတ်မြောက်ရင် ခင်ဗျားတို့ ကျန်တဲ့လူတွေ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အစိုးရ ဆီက အကူအညီယူပြီး အစွမ်းကုန်ကြိုးစားကြပါ့မယ်ဗျာ”

သူက ဘာမျှပြန်မပြောပါ။ ကျွန်တော်လည်းဘာကိုဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့။ နှစ်ယောက်သား ဝိုင်နေကြသည်။ ကျွန်တော် မျက်ရည်ကို ထိန်းမရတော့ဘဲ ဝေ့လာပါသည်။ ကြာလျှင် စိတ်လေးစရာ စိတ်ညစ်စရာတွေ ဖြစ်လာမည်ကို သိသောကြောင့် ကျွန်တော်က ဆက်၍--

-

“ကဲ-ညဉ့်နက်နေပြီ၊ အိပ်ပေတော့။ ကျွန်တော်တို့ညနာရီပြန်တစ်ချက်လောက်မှာ ထွက်မယ်”
ကျွန်တော်အသံကို ထိန်း၍ပြောသော်လည်း မရပါ။ တုန်ယင်နေပါသည်။ ဦးကျော်စိန်က -----

“အေးကွာ၊ သတိဝီရိယထားပြီး သွားကြပေတော့။ တို့ကတော့ နေ့စဉ်ဒီကနေပြီး မေတ္တာပို့ရုံ
ပဲတတ်နိုင်တော့မှာပဲ၊ တတ်နိုင်တော့မှာပဲ” သူ့အသံမှာ သိသိသာသာကြီးတုန်နေသည်။ အနောက်
တောင်ဘက်ကင်းစင်မှ ထိုးထားသော မီးမောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့အိပ်ထောင်ပေါ်သို့ တည့်တည့်ကြီး
ကျနေရာမှ နံရံမှ ပြန်ဟပ်သော အလင်းရောင်မှုန်မှုန်တွင် သူ၏မျက်လုံးများမှ မျက်ရည်စကို
ကျွန်တော် မြင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်လည်း ခပ်မြန်မြန်ပင် ထလာခဲ့ရတော့သည်။ သူလည်းအိပ်ရာ
ပေါ်မှာလှဲ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အိပ်ပျော်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်းကိုကား ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း
ကြီး သိလိုက်ပါသည်။

သခင်စိန်သွင်ကား ကျွန်တော်အိပ်ရာပေါ်သို့လာ၍ တတွတ်တွတ်မှာကြားလေတော့သည်။
လမ်းတွင် ပြေးရင်းမပြတ်သရဇ္ဈာယ်သွားရန်အတွက် ဂါထာတစ်ခုကိုလည်း နှုတ်တိုက်ချ၍ သင်ပေး
လိုက်သေးသည်။ အထူးသဖြင့်ကား ဘုရားတရားကို အမြဲတမ်း အာရုံပြုသွားရန်ကို တဖွဖွမှာရှာသည်။
ကျွန်တော့်နားထဲမှ ယခုတိုင်မထွက်နိုင်သော သူ့စကားမှာ-----

“လွတ်မြောက်မှာပဲလို့သာ ယုံကြည်ပြီး ပြေးကြပေရော့ ကိုအောင်သင်းရေ။ ကျွန်တော် နေ့စဉ်
ခင်ဗျားတို့အတွက် ဘုရားမှာ ပန်းတင်ပြီး တစ်လတိတိ မပြတ်စေဘဲ အောင်မြင်စေကြောင်း
ဆုတောင်းလိုက်မယ်”

ထောင်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ငြိမ်သက်နေလေပြီ။ အကျည်းသား ရဲဘော်တို့လည်း အိပ်ရာဝင်ကြ
ပြီး။ အခြားသော အိပ်ထောင်များမှလည်း သီချင်းသံ၊ စကားပြောသံများကိုမကြားရတော့ပြီ။ တစ်ချက်
တစ်ချက်တွင် လမ်းလျှောက်နေသော ထောင်ကြပ်တို့၏ ခြေသံနှင့် သမံတလင်းပေါ်သို့ တုတ်ဆောင့်
သည့်အသံတို့သာ မြည်ဟည်းစွာ ကြားနေရသည်။ ရာဟုထောင့်ကင်းစင်မှ မီးမောင်းကြီးမှာ
အားကောင်းလှစွဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အိပ်ထောင်သို့ ထိန်လင်းစွာ ထိုးထားပေသည်။

၁၂ နာရီထိုးသောအခါ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်မှာ အိပ်ထောင်ထောင့်ကြားတစ်ခုထဲ၌
ဆုံမိကြသည်။ ကိုတိုင်းမောင်က သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှ ပုလင်းတစ်ခုကို ထုတ်ယူပြီးနောက် အနားတွင်
အသင့်ရှိသော လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပန်းကန်ကို ယူလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က လေသံဖြင့် “ခင်ဗျား
ဘယ်အချိန်ကများ ဒီအရက်ကို ရထားတုံး”

“ညနေက ဝါဒါတစ်ယောက်ကို ပိုက်ဆံပေးပြီး အသွင်းခိုင်းခဲ့ရတာ၊ ကဲရော့ မင်းလည်း
တစ်ခွက်လောက်ချလိုက်ဦး”

ကျွန်တော်ကလည်း ဘာမျှမပြောဘဲ ယူ၍မော့ချလိုက်သည်။ ရင်ထဲတွင် ပူခနဲဆင်းသွားသည်။ အောင်ကြည်ကလည်း တစ်ခွက်မော့သည်။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခွက်ထပ်ပေးစရာ ကျွန်တော်က တော်ပြီ ဟုပြောလိုက်သည်။ အူရိုင်းဖြစ်သည့်အတိုင်း တရိပ်ရိပ်တက်လာသောကြောင့် လန့်ပင်လန့်သွားပါ သည်။ အောင်ကြည်နှစ်ခွက်၊ ကျွန်တော်တစ်ခွက် သောက်၍ အကျန်ကို ကိုတိုင်းမောင်က သူချည့် မော့နေသဖြင့် ကျွန်တော်က---

“နည်းနည်းထိန်းပြီး သောက်ဗျာ၊ အတော်ကြာ အမူလွန်နေရင်-----”

“အေးပါလေ၊ ခင်ဗျားကတော့ ယစ်စေတတ်တဲ့ ဝတ္ထုပစ္စည်း ဟူသရွေ့ အကုန်ကြိုက်တယ်၊ ထိန်းလည်းနိုင်တယ်”

ကိုတိုင်းမောင်က ကျိတ်၍ရယနေသည်။ သူ့ကိစ္စပြီးသွားသောအခါ----

“ကဲ---အသင့်ဖြစ်ပြီမဟုတ်လား၊ ကိုအောင်သင်းကော ပတ္တမြားနပ်ရပလား”

“ရပြီ ဦးစောမောင်ဆီက သွားပြီးယူရတာပေါ့”

“တို့သုံးယောက်လုံး သရဏဂုံ တင်ကြရအောင်၊ သေရင်လည်း ကောင်းရာမွန်ရာရောက် အောင်ပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော်က “အင်း---အရောက်သောက်ပြီးမှ ငါးပါးသီလ ခံဦးမယ်ပြောပါ”

ကိုတိုင်းမောင်က “ဟ---အဲ့ဒါကြောင့် အရက်ကို အရင်သောက်ထားတာပေါ့ကွ၊ ငါးပါးသီလ ယူပြီးမှသောက်ရင် သီလပျက်မယ်မဟုတ်လား၊ ဟော၍အခုသောက်ပြီးမှ ယူထားတော့ သီလပေါက် တယ်မခေါ်နိုင်တော့ဘူး”

ကျွန်တော့်မှာ သူ့ဆင်ခြေကို ပြုံးနေရပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သား ဘုရားရှစ်ခိုး၊ ငါးပါးသီလခံပြီးသည့်နောက် မတော်တဆ ကြိုးပမ်းမှုအတောအတွင်း သေသွားခဲ့သော် ကောင်း ရာမွန်ရာဘဝ စသည်အားဖြင့် ကြားဖူးသမျှ၊ မှတ်မိသရွေ့တို့ကို ဆို၍ အရင်လတ်လတ် သရဏဂုံ

တင်ကြပါသည်။ ဤသရဏဂုံ၏ ကျေးဇူးကား ကြီးလှပါသည်။ ရွတ်ရင်းဆိုရင်း ကျွန်တော်တို့ကိုယ် ကျွန်တော်တို့ သေပြီးသော၊ သေနေဆဲ လူများဟု ထင်လာမိသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖို့ ဘာကိုမျှ တွယ်တာစရာမရှိတော့၊ ကြောက်စရာလည်း မရှိတော့ဘဲ ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ ‘အသက်’ မှာ ဘာမျှမဟုတ်ဘဲ မက်မောတွယ်တာသည့်စိတ်လည်း ပျောက်သွားသည်။

သရဏဂုံတင်ပြီး၍ ထလိုက်သောအခါတွင်ကား ကျွန်တော်တို့ စိတ်ဓါတ်များမှာ လန်းဆန်း ပေါ့ပါးသွားသည်။ ရွှင်ကြည်ဖျတ်လတ်လာသည်။ သုံးယောက်သားမှာ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ရန်ဝေးစွာ ကြွကြွရွရွနှင့် တာရှုနေသော ပြိုင်မြင်းများကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

နာရီပြန်တစ်ချက်ထိုး၍ ဝါဒါ 'အားလုံးကောင်း' ပြီးကြသောအခါ ကျွန်တော်တို့ထွက်ရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။ ကျွန်တော်က အိပ်ပျော်နေဟန်ရှိသော ဦးကျော်စိန်ကို ပထမ ကန်တော့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်၏ ဆရာ ဦးခင်မောင်အေးရှိရာ အိပ်ထောင်သို့ မုန်းပြီးကန်တော့လိုက်သည်။

ခါတိုင်းတွင် မီးမောင်မှာ ဟိုမှသည်မှ ရွှေ့၍ထိုးတတ်သော်လည်း ယနေ့ကား တစ်ချက်မျှပင် မရွှေ့ဘဲ ကျွန်တော်တို့ သံတိုင်ဖြတ်ထားသောနေရာသို့ တည့်တည့်ကြီးကျရောက်နေသဖြင့် သတင်း ပေါက်ကြားလေသလောဟုပင် သံသယဖြစ်မိကြပါသေးသည်။ ယခင်က နာရီပြန် တစ်ချက်လောက် ထိုးလျှင် မီးအားနည်းလာလျက်နီကြောင်ကြောင်ဖြစ်လာတတ်သော်လည်း ယနေ့ကား ဖွေးနေအောင် ထိန်နေသည်။

မီးအားနည်းအောင်စောင့်နေ၍ မဖြစ်ကြတော့ပါ။ တစ်နာရီ ၁၅ မိနစ်လောက်တွင် အောင်ကြည် က သံတိုင်ကို ဆွဲနဲ့၍ ချိုးလိုက်ရာ ဖျောက်ခဲနဲမြည်လျက် ကျိုးသွားပါတော့သည်။ သံတိုင်တစ်ခုနှင့်တစ်ခုမှာ ၅ လက်မခန့်ခွာ၍ စိုက်ထားသဖြင့် တစ်ချောင်းဖြုတ်လိုက်လျှင် ၁၀ လက်မခန့် ကျယ်သွားသောကြောင့် ကိုယ်ကိုစောင်းပြီးလွန်လျက် ဝင်ယူလိုက်လျှင် ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ပိန်ပိန်ပါးပါးလူများမှာ အလွယ်တကူနှင့်ထွက်နိုင်ပါသည်။ ပထမဆုံး ကိုတိုင်းမောင်၊ ဒုတိယ ကျွန်တော် အလွယ်တကူ ချောင်ချောင်ချိချိနှင့် ထွက်လိုက်ကြသည်။ အောင်ကြည်က ကိုယ်လုံး အနည်းငယ်တုတ်ခိုင်သဖြင့် အတော်လေး ကတ်သီးကတ်သတ် တိုး၍ထွက်ယူရသည်။ မီးရောင် အောက်၌ ပြောင်ပြောင်ကြီး ထွက်နေခြင်းဖြစ်သော်လည်း ရာဟုထောင့်ကင်းစင်မှာ ဝေးလှသဖြင့် လှမ်း၍မမြင်နိုင်ချေ။ စနေထောင့်ကင်းစင်မှာလည်း အဆောက်အဦများပင်ကွယ်နေသေးသည်။ အိပ်ထောင်စောင့် ဝါဒါများမှာလည်း ဗဟိုမျှော်စင်တွင် စု၍ စကားပြောနေသံကြားရသည်။ ကျွန်တော် တို့ဘက်သို့ မလာသေးချေ။

-၂၆-

သုံးယောက်လုံးအပြင်ရောက်လျှင် မှောင်ရိပ်တစ်ခုသို့ ပြေး၍ ခိုလိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ မှာပျဉ်တုံးကြီးယူရန်အတွက် ဘီအိပ်ထောင်သို့ သွားကြရဦးမည်ဖြစ်သည်။ အိပ်ထောင်တစ်ခုနှင့် တစ်ခုကို လက်ခုပ်တစ်ဖောင်ခန့်ဖြင့်သော အုတ်နံရံများခြားထား၍ ကျွန်တော်တို့မှာ ဗဟိုမျှော်စင် ကြီး၏ အခြေသို့သွားပြီးမှ ဘီအိပ်ထောင်သို့ကူးကြရမည်။ သို့သော်လည်း မှောင်ရိပ်ကိုခို၍ ဝါဒါများ အလစ်တွင် သူတို့အနားမှ ကပ်လျက်ခြေသံမကြားအောင် ချွတ်နင်း၍ သွားကြရပေတော့မည်။

ကိုတိုင်းမောင်နှင့် ကျွန်တော်မှာ ပင်ကိုတွင် အလွန်ပျော်တတ်ရွှင်တတ်သော သူများဖြစ်လျက် သူများဖြစ်လျက် ကျွန်တော်တို့အရပ်ထဲ၌ ဘုရားပွဲတော်လုပ်တိုင်း ကကြခုန်ကြသူများဖြစ်သည်။ ကိုတိုင်းမောင်က ပွဲထဲတွင် ချွတ်နင်းသည့်အခါ တီးလေ့ရှိသော တီးလုံးကို ခပ်တိုးတိုးလေသံနှင့် တော့ ပြူး---နယ် ပြောင် စသည်ဖြင့် တီးနေရာ ကျွန်တော်က ချွတ်မင်းသားလုပ်၍ ဟန်ရေးပြလျက် ဟိုကြည့်၊ ဒီကြည့်၊ ဟိုကပ်လိုက်၊ ဒီကပ်လိုက်လုပ်ရာ အောင်ကြည်က အသံအုပ်၍-

“ခွေးသားတွေ အရူးထတာနဲ့ မိကုန်ပါလိမ့်မယ်”ဟု ကြိမ်းလိုက်ပါသည်။ ကိုတိုင်းမောင်က သဘောကျစွာ တိုးတိုးရယ်လိုက်ပြီးမှ ဣန္ဒြေရရ သုံးယောက်သား ဗဟိုမျှော်စင်ရှိရာသို့ ကပ်လာကြပါ သည်။ မျှော်စင်ထောင့်မှောင်ရိပ်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဝါဒါများကို မမြင်ရ။ မီးရောင်ကိုသာ မြင်ရ သည်။ စကားပြောနေသံကိုလည်း မသံမကွဲကြားရသည်။ အိပ်နေသလား၊ သို့မဟုတ် တုံးလုံးလှဲ နေသလား မသိသော ဝါဒါတစ်ယောက်၏ ခြေထောက်တစ်စုံကိုလည်း မြင်ရသည်။ အထက်ပိုင်းကို ကား မမြင်ရချေ။ သူတို့နေရာနှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ၈ ပေခန့်ဝေးပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့လည်း အခွင့်ကောင်းဖြစ်ကြောင်းသိသည်နှင့် ခြေဖျားထောက်၍ ခြေလှမ်းကျဲ ကြီးများနှင့် ဗဟိုမျှော်စင်ကို ဖြတ်ကူးလိုက်ပြီးလျှင် ဘီအိပ်ထောင်ဘက်သို့ ချိုးဝင်ခဲ့ကြသည်။ မှောင်ရိပ်ထဲသို့ ရောက်လျှင်ကား ကျွန်တော်တို့၏ ပထမဆုံးအဆင့်ကို ကျော်နိုင်ခဲ့ပြီဟု သုံးယောက် သားဝမ်းသာမိသွားကြပါသည်။

ဘီအိပ်ထောင်သို့ရောက်လျှင် ကိုတိုင်းမောင်က သံတံခါးပေါက်ပေါ်မှတစ်ဆင့် ဆင့်တိုးရှိရာ သို့ တက်သွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း တက်လိုက်သွား၍ အောင်ကြည်က အောက်မှအသင့်စောင့် နေသည်။ နှစ်ယောက်သား ဆင့်တိုးကိုမယူပြီးနောက် တစ်ဖက်စွန်းကိုနှိမ့်၍ အောက်သို့ချလိုက်သည်။ အောက်မှ အောင်ကြည်က ဆီးယူထိန်းကိုင်ထားသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ကျွန်တော်က အောက်ဆင်းပြီး အောင်ကြည်နှင့် နှစ်ယောက်အတူ ပျဉ်တုံးကို ဆွဲယူသည်။ ကိုတိုင်းမောင်က အပေါ်မှ အသံမမြည် အောင်ထိန်းပေးထားရသည်။ ဤနည်းအားဖြင့်ခက်ခက်ခဲခဲနှင့်ပျဉ်တုံးကြီးအောက်သို့ရောက်ရပါသည်။

-၂၇-

ယခုစာဖြင့်ရေးရသောအခါ ခဏမျှသာဖြစ်သော်လည်း ပျဉ်တုံးကြီးချနေစဉ်ပင် ‘အားလုံးသုံးခါ လောက်ကောင်း’ ကြသည်ကိုထောက်၍ ၄၅ မိနစ် ကျော်ကျော်ကြီး ကြာကြောင်းသိရပါသည်။

ကိုတိုင်းမောင်က ပျဉ်တုံးအောက်သို့ရောက်လျှင် ဆင်းလာပါသည်။ သံတံခါးပေါက်ကို နင်းလိုက်ရာ အမှတ်မဲ့ဖြစ်၍ တံခါးက ရွေ့ပြီးလျှင် ‘ကျီ’ဟု အတော်လေး ကျယ်ကျယ်ကြီးမြည်သွား သဖြင့် လန့်သွားပါသည်။ အသက်ရှူရမှန်းပင် မသိတော့ဘဲ ဝါဒါများကြားလေသလောဟု နားရွက် မခတ် စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ သို့သော်လည်း ဘာမျှမထူးခြားသဖြင့် ကိုတိုင်းမောင် အောက်သို့

သတိကြီးစွာဖြင့် ဆက်၍ ဆင်းလာသည်။ အောက်သို့ရောက်လျှင် အောင်ကြည်က ပိပိရီရီ အသံ မထွက်အောင် ဂရုစိုက်ပါဟု ပြောပါလျက်နှင့် ကရော်ကမည် ပြုရအံ့လောဟု ခြေဖြင့်ကန်လိုက်ပါသေး သည်။ ကိုတိုင်းမောင်ကလည်း “မတော်လို့ပါဟ၊ နောက် ဂရုစိုက်ပါ့မယ်” စသည်ဖြင့် အသံအုပ်၍ တောင်းပန်နေသည်။

အမှန်အားဖြင့် ကိုတိုင်းမောင်မှာ အောင်ကြည့်ထက် ၄ နှစ်ခန့်မျှ ကြီးသော်လည်း ရွယ်တူသူ ငယ်ချင်းရောင်းရင်း ဘက်ကဲ့သို့ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မင်း၊ ငါစသည်ဖြင့်ပင် ပြောဆိုနေကြအောင် ရင်းနှီးသဖြင့် ၍သို့ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တကယ်စိတ်ဆိုး၍ လည်းမဟုတ်ပါ။ ကျီစားသည့် သဘော ဖြင့် လုပ်နေခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

ပျဉ်တုံးကြီးကို အောင်ကြည်နှင့် ကိုတိုင်းမောင်က ထမ်း၍ ကျွန်တော်က ရှေ့မှထွက်လာခဲ့ကြ ပါသည်။ ယခုမူကား ဘီအိပ်ထောင်ကို ကာထားသော အုတ်နံရံကိုကျော်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။ အုတ်နံရံမှာ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း လက်ခုပ်တစ်ဖောင်ခန့်မြင့်သည်။ စနေထောင့်ကင်းစင်မှ မီးရောင် နီကြောင်ကြောင် မှိန်မှိန်မှာ ဖျော့တော့စွာလင်းနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ရုတ်တရက်မြင်နိုင်ရန် မလွယ်လှပါ။

ဤပျဉ်ချပ်ကြီးကို အုတ်နံရံပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်၍ယူဆောင်ရန်အတွက် မူလက စီစဉ်ပြီးဖြစ် သည့်အတိုင်း ကိုတိုင်းမောင်က အုတ်နံရံပေါ်သို့ တွယ်ကပ်တက်ပြီးနောက် တစ်ဖက်သို့ ရောက်သွား သည်။ ကျွန်တော်က အုတ်နံရံပေါ်တက်၍ ဝမ်းလျားထိုးပြီးနေရသည်။ အောင်ကြည်က ပျဉ်ချပ်ကြီး ကို မပြီး အုတ်နံရံပေါ်သို့မေးတင်၍ အနည်းငယ်တွန်းပေးလိုက်သည်။ ထိုသို့ အတွန်းလိုက်တွင် ကျွန်တော်က ဝမ်းလျားထိုးနေရာမှ ပျဉ်ချပ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်မ၍အသံမမြည်အောင် ရွှေ့ပေးရ သည်။ ထိုင်၍ဖေးမယူရလျှင် ဆွဲအားကောင်းသဖြင့် လွယ်ကူမည်ဖြစ်သော်လည်း ကင်းစင်မှ မြင်လွယ် မည်စိုး၍ မထိုင်ဝံ့ပါ။

-၂၈-

ကျွန်တော်ဝမ်းလျားထိုးရာမှ လက်နှစ်ဖက်ကို တောင့်၍ ပျဉ်တုံးကိုမြှောက်ပြီး ထိန်းလိုက်လျှင် အောင်ကြည်က အနည်းငယ်မြှောက်၍ တွန်းလိုက်ရသည်။ စည်းချက်ဝါးချက် ကိုက်အောင် လုပ်ရ သည်ဖြစ်ရာ တစ်ခါရွှေကမှ ၆ လက်မခန့်သာသာမျှ ရွှေကပါသည်။ လက်မောင်းများညောင်းပြီး ကိုက်လာမှ ပျဉ်ချပ်အလယ်ဗဟိုသို့ ရောက်လာပါသည်။ အနည်းငယ်ထပ်ရွှေကသောအခါ ပျဉ်ချပ်မှာ ကိုတိုင်းမောင်ဘက်သို့ပို၍ ရှည်လာပြီးလျှင် နိမ့်ဆင်းစပြုလာပါသည်။ ကိုတိုင်းမောင်က ဆီး၍ ထိန်းရန် အသင့်စောင့်နေပါသည်။ ဤကဲ့သို့ မထိန်းလျှင် မြေကြီးသို့ ဒုန်းခနဲအသံမြည်၍ ကျသွားနိုင် စရာအကြောင်းရှိပါသည်။ ကိုတိုင်းမောင်က ပျဉ်ပြားကို ကိုင်မိလျှင် ကျွန်တော်နှင့်

စည်းဝါးချက်ကို ဆက်၍ ဆွဲယူရပြန်သည်။ ထိုအခါတွင်မှ အောင်ကြည်က ကျော်တက်ပြီးလျှင် လက်ရင်းဘက်မှ ပျဉ်စွန်းကို ယူရန် အသင့်ရှိနေရသည်။ တရွေ့ရွေ့ယူရင်း ပျဉ်စွန်းရောက်သောအခါ ကျွန်တော်က ပျဉ်စွန်းကို မယူ၍ အောင်ကြည်အား ပေးလိုက်ရသည်။

ဤသို့အားဖြင့် အုတ်နံရံကိုကျော်ဖြတ်၍ ပျဉ်ချပ်ကြီးသယ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ပါတော့သည်။ ကိုတိုင်းမောင်မှာ ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့မဟုတ်ဘဲ ခြေတစ်ဖက်က အားနည်းနေသဖြင့် ပျဉ်ကို ကျွန်တော်နှင့် အောင်ကြည်က ထမ်းယူပြီး သူကရှေ့ကသွားသည်။

ယခုအခါ ကျွန်တော်တို့မှာ ထောင်၏ အင်္ဂါထောင့်ဆီးသို့ ရောက်နေပေပြီ။ သို့သော်လည်း အင်္ဂါထောင့်ရှိ မိန်းမထောင့်နံရံကြီး ကွယ်နေသဖြင့် ဗူးဝကင်းများက မမြင်နိုင်သေးချေ။ ထိုဗူးဝ၌ ရဲဘော် ၈ ယောက် သေနတ်ကိုယ်စီဖြင့် ရှိသည်ဟု အတိအကျ သိရပြီးဖြစ်သည်။ ရာဟုထောင့် ကင်းစင်တွင် သေနတ် ၄ လက်၊ စနေထောင့်ကင်းစင်တွင် သေနတ် ၄ လက်၊ စုစုပေါင်း ၁၆ လက်တို့ အကြားမှ လွတ်အောင်ပြေးနေကြရခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ကောင်းစွာနားလည်ပြီးဖြစ်၍ ဤမျှသတိကြီး စွာ ထားနေကြရခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ အပြင်သို့ ထွက်ရမည့်နေရာမှာ တနင်္ဂနွေထောင့်ရှိ ဆေးရုံခန်းနားမှ ကပ်၍ ထွက်ရမည်။ အင်္ဂါထောင့်ဆီမှ တနင်္ဂနွေထောင့်သို့ မည်ကဲ့သို့သွားမည်နည်း။ ဗူးဝနှင့်ဝေးအောင် အတွင်းဘက်မှ ခို၍သွားလျှင် ဗဟိုမျှော်စင်မှ ဝါဒါများက မြင်နိုင်သည်။ ဗူးဝရှေ့မှ ဖြတ်သွားလျှင် လည်း ဒိုင်းခနဲမြည်ပြီး ပုံခနဲ လဲသွားနိုင်သည်။ သုံးယောက်သား အတော်ကြာမျှ ဝိုင်နေမိကြသည်။ ၃ နာရီ သံချောင်းခေါက်ပြီး အားလုံးသံပြိုင် ကောင်းလိုက်ကြသော အခါတွင်ကား တွေးနေကြလျှင် သွေးမြေခတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိကြလေတော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင်ကား ဗူးဝအခြေနား

ဆီမှကပ်၍ အရဲစွန့်လျက်ဖြတ်သွားကြမည်။ သေလည်းကံ၊ ရှင်လည်းကံအဖြစ် စွန့်စားကြတော့မည် ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်ကြပါတော့သည်။

အစီအစဉ်မှာ ကျွန်တော်နှင့် အောင်ကြည်က ပျဉ်တုံးကြီးကို ထမ်းထားပြီး အသင့်ရှိနေရမည်။ တိုင်းမောင်က တစ်ယောက်တည်းရှေ့က ပြေးသွားနှင့်မည်။ သူ့ကိုမြင်၍ ပစ်လျှင် ကျွန်တော်တို့က လာလမ်းအတိုင်းပြန်ပြေး၍ အိပ်ထောင်တွင်းသို့ ဝင်ပြီး ဘာမျှမသိသကဲ့သို့နေလျှင်အသက်ဘေးမှ လွတ်နိုင်သည်။ အကယ်၍ ဘာမျှမဖြစ်လျှင် ကျွန်တော်တို့က ပျဉ်တုံးကို ထမ်း၍လိုက်ကြရမည်။ ကျွန်တော်တို့ကျမှ မြင်၍ပစ်လျှင် ကိုတိုင်းမောင်က တစ်ဖက်ကွေ့ပြေး၍ အိပ်ထောင်တွင်းသို့ ပြန်ဝင် မည်။ ဝါဒါများမှာ သေနတ်နှင့် ပစ်သောနေရာကို ဂရုစိုက်နေကြသဖြင့် အိပ်ထောင်ကို ဂရုစိုက်နိုင်ကြ

မည်မဟုတ်ဟု ယူဆကြသည်။ ကျွန်တော်က ရှေ့ကမှ အောင်ကြည်ကနောက်မှ ပျဉ်ချပ်ကြီးကို ထမ်းလျက် အသင့်ရှိနေသည်။ ခြေထောက်၊ လက်မောင်းတစ်ကိုယ်လုံးရှိ ကြွက်သားအစုံအစုံမှာ အသင့်ရှိအောင် တောင့်ထားသဖြင့် ဖျစ်ဖျစ်မြည်လာတော့မည်လားဟုပင် အောက်မေ့ရပါသည်။ ကိုတိုင်းမောင်က ကျွန်တော့အနားသို့လာ၍ လေသံဖြင့်---

“ကဲ ကိုယ့်ရှေ့ကက သွားမယ်။ သေရင်လည်းကိုယ့်ကံပေါ့၊ ငါ့ကိုပစ်ရင် ကြောင်မနေနဲ့၊ တန်းပြီးတော့ အိပ်ထောင်ဆီပြန်ပြေး ကြားလား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ အသံမှာ လေသံဖြင့် ပြောသော်လည်း အသက်စွန့် ထားသော လူတစ်ယောက်၏ ရင်တွင်းမှထွက်လာသော အသံဖြစ်သည့်အတိုင်း မာကျော၍ အဓိဋ္ဌာန် အပြည့်ပါနေသည်။ တစ်ဖန် ကျွန်တော့်ကို ပြောပြီးလျှင် နောက်ဖက်မှ ထမ်းနေသော အောင်ကြည်ဆီ သို့ သွားပြန်သည်။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် ပြန်လာပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲလိုက်ကာဖျစ်လျက် ခေတ္တ ရပ်နားပြီးလျှင် ချာခနဲလှည့်၍ ထွက်သွားပါသည်။ ဗူးဝရှေ့မရောက်မှ မှောင်ရိပ်၌ခိုလျက် ၁၀ စက္ကန့် မျှ အခြေအနေကြည့်ပြီးလျှင် ရိပ်ခနဲဖြတ်ပြေးလိုက်ပါသည်။

ဒိန်းခနဲ ကျွန်တော့်နှလုံးသားမှာလည်း ခုန်တက်လာသည်ဟုပင် ထင်လိုက်မိပါသည်။ သို့သော် လည်းဘာသံမျှ မကြားလိုက်ရဘဲ ဗူးဝတစ်ဖက်အစွန်းရှိ အုတ်နံရံအကွယ်သို့ ရောက်သွားပါသည်။ အုတ်နံရံမှာ အဖြူဖြစ်၍ အင်္ကျီအပြာ ဝတ်ထားသော ကိုတိုင်းမောင်ကို ခပ်မည်းမည်းလှမ်း၍ မြင်နေရ သည်။ အုတ်နံရံထောင့်ချိုးဖြစ်၍ ဗူးပေါ်မှ မမြင်နိုင်တော့ချေ။ ကိုတိုင်းမောင်က လက်ကိုငှေ့၍ပြ လိုက်သော မြင်းကဲ့သို့ ကြွခနဲဖြစ်ကာ အရှိန်ယူလျက် သွက်သွက်ကြီး ပြေးလေတော့သည်။ အောင်ကြည်ကလည်း အသင့်ဖြစ်နေရာ တစ်ပြိုင်တည်းပြေးလိုက်လာသည်။ ဗူးဝရှေ့တွင် ပြေးနေရ

-၃၀-

ချိန်မှာ မြေကြီးနှင့် ခြေထောက်ထိခဲ့လေသလော၊ မထိဘဲ ပြန်တက်လာခဲ့လေသလော ကျွန်တော် မပြောတက်တော့ပါ။ တစ်စက္ကန့်မျှပင် မကြာဘဲ ကိုတိုင်းမောင်ရှိရာသို့ ရောက်လာတော့သည်။

၄ ပုံ ၃ ပုံကိုကား အောင်မြင်ခဲ့လေပြီ။ ယခု အုတ်နံရံတစ်ခုကို ကျော်ပြီးလျှင်ကား နောက်ဆုံး အုတ်နံရံကြီးကိုသာ ကျော်ဖို့ရှိကြတော့သည်။ အတွင်းဘက်မှ အုတ်နံရံကလေးမှာ ယခင်က ဘီကလပ်စ် အကျဉ်းသားများထားရာ အကန့်ဖြစ်၍ ၇ တောင်ခန့်မြင့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ ဘီ ကလပ်စ် အုတ်နံရံကြီးပေါ်သို့ တက်ကြသည်။ ပျဉ်တုံးကြီးကိုလည်း ယခင်နည်းအတိုင်း သယ်ယူကြရ ပြန်သည်။ အနောက်မြောက်ကင်းစင်မှ မီးမောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့နှင့် တည့်တည့်ကြီး ဖြစ်နေပြန် သည်။ သို့သော်လည်း မတတ်သာတော့ချေ။ မီးရောင်၏ အောက်၌ပင်လျှင် ခပ်သွက်သွက်ကလေး

အလုပ်လုပ်ကြရာ ဘီကလပ်စ်အတွင်းသို့ အားလုံးရောက်သွားကြမှ စိတ်အေးကြရတော့သည်။ ဘီကလပ်စ်အုတ်နံရံမှာ ၇ တောင်ခန့်မျှ မြင့်သည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့ကို မည်သူမျှ မမြင်နိုင်တော့ပြီ။ သို့သော်လည်း အပြင်အုတ်နံရံကြီးမှာ ၁၀ တောင်ခန့်မြင့်သဖြင့် ထိုအုတ်ရိုးကြီးကို ကျော်လှောင်ကား ရာဟုထောင့်ကင်းစင်မှဖြစ်စေ၊ ပူးဝကြီးမှဖြစ်စေ သေသေချာချာကြီး မြင်နိုင်သည်။ ထိုအုတ်ရိုးကို ကျော်ပြီးလှောင်ကား အပြင်လောကသို့ ရောက်ပြီဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်အတိုင်း ပျဉ်တုံးကြီးထိပ်တွင် ကြိုးချည်လွှတ်လိုက်ရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။ သို့သော် ပြေးရင်းလွှားရင်း ကိုတိုင်းမောင်၏ လွယ်အိတ်လွဲလေသလောဟု လွယ်အိတ်တိုင်းကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် ရှာကြသည်မတွေ့။ သုံးယောက်သားမှာ ဗျာများကုန်ကြတော့သည်။ ကိုတိုင်းမောင်က ဘီကလပ်စ်ထဲရောက်မှ ကျသည်ဟုထင်ကြောင်းပြောသဖြင့် ကျလောက်မည့် နေရာကို တာဖွဲ့လျက် လက်ဖြင့်စမ်းကြသည်။ အချိန်သာကုန်၍ မတွေ့ရတော့ချေ။ “အားလုံးကောင်းကြပါသည်ခင်ဗျား” တစ်ခါအော်တိုင်း ကျွန်တော်တို့မှာ အားလုံးကောင်းခဲ့လေသမျှ နောက်ဆုံးမှာ ဇာတ်မျောရလေမည်လော၊ တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေကြတော့သည်။

နောက်ဆုံး ၄ နာရီ သံချောင်းခေါက်ပြီးမှ ကိုတိုင်းမောင်က-

“ဟာ ငါမေ့နေတာပဲ၊ ငါတို့ခြံအိပ်ဖို့ပေးထားတဲ့ သက္ကလတ်စောင်ကြီးတစ်ထည်ကို လမ်းမှာ လိုရမည်ရဆိုပြီး သုတ်လာခဲ့သေးတယ်။ အဲဒါ ၄ ပိုင်းအလျားလိုက်ဆုတ်လိုက်ရင် ကြိုးဖြစ်မှာပဲ”

ကျွန်တော်တို့ အဘယ်မျှ ဝမ်းသာသွားကြသည်ကို ဖော်ပြရန် လိုတော့မည်မထင်ပါ။ အောင်ကြည်ကလည်း ထိုအခါမှ ထ၍ ခုန်လိုက်ပြီးလျှင် ကိုတိုင်းမောင်ဆီပြေးတဲ့၍---

-၃၁-

“မအေပေး ကုလား၊ မင်းအသုံးမကျလို့ အစစ နောက်ကျကုန်တာ။ ကဲကွာ၊ ကဲကွာ---” နှင့် ပြောပြီး ဖနောင့်နှင့် နောက်ကျောကို ၄ ချက်လောက် ဆင့်ကာဆင့်ကာ ပေါက်နေပါသည်။ ကိုတိုင်းမောင်ကလည်း ကျိတ်၍ရယ်လျက်---

“ဟ---ဟ တော်ပါတော့ဟ၊ တော်ပါတော့၊ အပြင်ကျမှ ဝိုင်းပြီးတီးကြပါ။ အတော်ကြာ ဟိုကောင်တွေကြားကုန်ပါဦးမယ်” ဟုပြောရင်း စောင်ကို ထုတ်ယူနေပါသည်။ အောင်ကြည်တွင် အသင့်ပါလာသော ဓားမြှောင်နှင့်စောင်ကို ဓားရာပေးပြီး ဆုတ်ကြပါသည်။ ပထမတွင် အသံမမြည်အောင် ဓားဖြင့်လှီးဖြတ်နေသော်လည်း ခရီးမတွင်လှသဖြင့် လက်နှင့်ဆွဲလျက် ဆုတ်ကြတော့ရာ ဗြဲခနဲ မြည်သောအသံကြီးမှာ အုတ်နံရံကြောင့် ပိုပြီးကျယ်နေပါသည်။ စောင်ကို ၄ ပိုင်း ဆိုတ်ပြီးနောက်

ဆက်လိုက်ရာ ၁၂ တောင် ၁၃ တောင်ခန့်ရှိသွားပါသည်။ ထိုစောင်ကို ပျဉ်တုံးထိပ် တစ်ဖက်စွန်း၌ နံပြားထုပ်တွင် ချည်လာကြသော လျှော်ကြီးများဖြင့်တွဲ၍ ကပ်ချည်လိုက်ပါသည်။

ကျန်နေသော ပြဿနာကား အုတ်ရိုးပေါ်တွင် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု မေးတင်၍ထားသော အုတ်ခဲ များဖြစ်သည်။ ထိုအုတ်ခဲများမှာ အပေါ်မှစ၍ တစ်ခုစီချမှ ဖြစ်မည်။ ရှေ့ဆုံးမှ တက်သောလူက အုတ်ခဲများကို အောက်သို့ပစ်ပေးမည်။ အောက်လူများက မရအရဖမ်း၍ ပုံထားရမည်ဖြစ်သည်။ ခန့်မှန်းခြေ အုတ်ခဲပေါင်း အလုံး ၂၀ ခန့် ချရမည်ဟု မှန်းဆကြသည်။

ရှေ့ဆုံးမှတက်ရန် ကိုတိုင်းမောင်၊ ဒုတိယ ကျွန်တော်၊ နောက်ဆုံးမှ အောင်ကြည်က တက်ရ မည်။ ကိုတိုင်းမောင်မှ ခြေတစ်ဖက်အားနည်းသဖြင့် အရေးအကြောင်းရှိလျှင် နောက်လူများက ဖေးနိုင်ကူနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ အောင်ကြည်မူကား တောင့်တင်းသန်မာသူဖြစ်၍ စိုးရိမ်စရာမရှိချေ။

သုံးယောက်သား ပျဉ်တုံးကြီးကို ထောင်လိုက်သည်။ စောင်စကြီး တလန်းလန်းနှင့် ပျဉ်တုံးကြီး ထောင်သွားသည်ကို မီးရောင်အောက်တွင် အထင်းသားမြင်နေရသည်။ ပျဉ်တုံးကို နံရံတွင်မှီလျက် ခပ်စောင်းစောင်းထောင်လိုက်သောအခါ ပျဉ်တုံးကပင် ၂ ထောင်ကျော်ကျော်ခန့်ပို့နေသေးသည်။

ကိုတိုင်းမောင်က ကုန်းကုန်းကုန်းကုန်းနှင့် ပျဉ်တုံးကြီးပေါ်မှ လျှောက်၍ တက်သွားသည်။ ဘီကလပ်စ်အုတ်နံရံထက်မြင့်သွားသောအခါ ကိုတိုင်းမောင်မှာ မီးရောင်အောက်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား ကြီးဖြစ်နေသည်။ အုတ်ရိုးပေါ်သို့ရောက်သောအခါ အုတ်ရိုးထိပ်၌ ပု၍ဝပ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့က သူပစ်ချလိုက်မည့်အုတ်ခဲများကို ဖမ်းယူရန်အသင့်စောင့်နေသည်။ သို့သော် သူက ပစ်မချချေ။ တကုန်းကုန်း တရွရွနှင့်တော့ကားလုပ်နေသည်။ ကျွန်တော်က ခပ်အုပ်အုပ်အသံဖြင့်

“ဟေ့---အုတ်ခဲချလေ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

-၃၂-

“နေပစေတော့၊ အောက်ကိုမချဘဲ ဖြစ်တယ်”

အုတ်ရိုး၏ အကျယ်မှာ တစ်တောင်ခန့်ရှိရာ အုတ်ချပ်များကို နံရံပေါ်တွင် ဟိုဘက်သည်ဘက် စီပြန်တင်ထားလိုက်ခြင်းဖြင့် ပြီးမြောက်လျက် လူတစ်ယောက်စာ ထွက်ပေါက်ရလာပါသည်။ ထိုအချိန် တွင်စောင်စကြီးမှာ အုတ်နံရံအတွင်းဘက်သို့ တန်းလန်းကျနေဆဲဖြစ်သဖြင့် ကိုတိုင်းမောင်က ရေငင် သကဲ့သို့ ဆွဲယူရပါသေးသည်။ ပြီးမှ အပြင်ဘက်သို့ချလိုက်သည်။ ထို့နောက်ကား စောင်စကို လှမ်း၍ကိုင်လိုက်သည်ကို မြင်ရပြီး ရိပ်ခနဲပျောက်သွားပါသည်။ ဟိုဘက်သို့ လျှောဆင်းသွားလေပြီ။ အကယ်၍ ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ထောင်ကြပ်များကြည့်လျှင် သေချာစွာမြင်ကြမည်ဖြစ်သည်။ ဂရု မစိုက်ကြ၍သာဖြစ်သည်။ ၁၅ မိနစ်တစ်ကြိမ် အော်နေသဖြင့်

မအိပ်သည်မှာ သေချာသည်။ သို့သော် အိပ်မှုနံ့စုံများ ထထအော်နေသလောလည်း မပြောတတ်၊ စာဖတ်နေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မည်သို့ ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်တို့၏ ကံကြမ္မာကောင်းနေကြောင်းကား ထင်ရှားနေပေပြီ။

ကျွန်တော်သည်လည်း ဆက်တိုက်တက်လိုက်သွားသည်။ ကြောက်စိတ်ဟူ၍ လုံးဝမရှိတော့ဘဲ ယုံကြည်မှုမှာခိုင်မာလာပါပြီ။ အုတ်ရိုးထိပ်ရောက်မှ ကျွန်တော်က ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ နံရံတွင်ကပ်လျက် မော့ကြည့်နေသော ကိုတိုင်းမောင်ကိုတွေ့သဖြင့်-----

“ဒီမှာ ကိုတိုင်းမောင်၊ ကြည့်ကြည့်-----တုမိန်မြောင်”ဟု ပြောလျက်တော်လိုက်မင်းသား ဒိုက်ဗင် ထိုးမည့်ဟန်မျိုးလက်ကိုကားပြလိုက်ရာ ကိုတိုင်းမောင်က-----

“မြန်မြန်လာစမ်းပါဟ မအေပေးတော့သေတော့မှာပဲ”

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်လည်း စောင်စကိုဆွဲ၍ တွဲခနဲခိုလျက် လျှောဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ မီးရောင်မှာ အပြင်ဘက်တွင်လည်း ထိန်နေပါသည်။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် အောင်ကြည်လည်း လေထီး ဆင်းလာသကဲ့သို့ လျှောခနဲကျလာသည်။ အုတ်နံရံနှင့် ပေ ၂၀ ခန့်အကွာတွင် ရင်ခွဲရုံကလေးရှိပါ သည်။ ထိုရင်ခွဲရုံသို့ တစ်ယောက်စီ လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲပြေး၍ ကပ်ကြရပါသည်။ ရင်ခွဲရုံ မှောင်ရိပ်မှ တစ်ဆင့် မင်းတုန်းလမ်းမကြီးဘေးရှိ မြောင်းထဲသို့ လှိုမ့်၍ ချလိုက်ကြသည်။ ခပ်နိမ့်နိမ့်သစ်ပင် ချုံနွယ်ကလေးများကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို မမြင်နိုင်တော့ပါ။ မြောင်းထဲမှ တစ်ဆင့် မင်းတုန်းလမ်းမ ကိုဖြတ်လျက် မြောင်းဘက်သို့ ပြေးကြရသည်။

တန်းမြင့်ကျောင်းအရှေ့ဘက် လမ်းကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်လျှင် ၄ နာရီခွဲ သံချောင်းခေါက် သံကြားရလျက် သံပြိုင်အော်လိုက်သော “အားလုံးကောင်းကြပါသည်ခင်ဗျား” ကိုကြားရပြန်သည်။ ကျွန်တော်က အသံခပ်ဖွင့်ဖွင့် ကလေးဖြင့်-----

-၃၃-

“အေးဟေ့ အားလုံးကောင်းကြတယ်”

ထောင်ကြီးမှာ ပြန်လည်ဆိတ်ငြိမ်သွားသည်။ ဖြူဖွေးနေသော မီးမောင်းရောင်နှင့် ခပ်မှိုင်းမှိုင်း အုတ်ရိုးတမျှော်တခေါ်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ မသဲမကွဲ ခပ်မည်းမည်းမြင့်ရသော ဗဟိုမျှော်စင်ကြီးကို လည်းကောင်း နောက်ဆုံးအနေဖြင့်ကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်အပြေးကလေး ထွက်ခွာခဲ့ ကြရတော့သည်။

မြို့မှအထွက်တွင် အနောက်မြောက်ဘက် ခပ်ယွန်းယွန်းရှိ ဂေါရာကုန်းရွာမှ ကပ်၍ထွက်ကြ ရမည်။ မြောက်ဘက်အရာရှိများနေသော အိမ်တို့၌လည်းကောင်း၊ စစ်တပ်များ ထုထည်နှင့်ရှိနေ

သည်။ မျက်စိလည်၍ တယောင်လည်လည်ဖြစ်နေသောကြောင့် ဂေါရာကုန်းသို့ပင် တော်တော်နှင့် မရောက်နိုင်ပါ။ ၅ နာရီထိုးလှနီးမှ ဂေါရာကုန်းမှဖြတ်၍ မြောက်ဘက်ထွက်ကြရသည်။

အရှေ့ကဆီတွင် ရဲရဲနီ၍ ရောင်ခြည်ပျံ့လာပြီ။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်မှာ ထိုရောင်ခြည် အောက်တွင် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ဖော်မပြနိုင်သော ဝမ်းသာခြင်းမျိုးဖြင့် တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေမိကြသည်။ အပြင်လောက၏ လွတ်လပ်သော လေကိုလည်း အားရပါးရ ရှုကြရသည်။ ကိုတိုင်းမောင်က ဝမ်းမြူးထူးသောလေဖြင့်-----

“ငါတို့ လွတ်ကြပြီ”

“အေး လွတ်ကြပြီ”

ကျွန်တော်တို့က သံပြိုင်ပြောကြသည်။

ထို့နောက်ကား နောက်မှလိုက်မည့်ရန်သူကို တိမ်းရှောင်ရင်း ရှေ့တွင်ရှိ နေသေးသော ရန်သူ နယ်ပယ်သေနတ်ပြောင်းဝများရှိရာသို့ သုံးယောက်သား ခြေကုန်သုတ်လျက် ပြေးခဲ့ကြပါတော့ သတည်း။

အတွေ့အာရုံ

မာန်အောင်ပီယ

ကျွန်မတို့မင်္ဂလာဆောင်ကို မနက်ဖြန်ပြုလုပ်တော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မမှ အထူးပင်ပျော်ရွှင်မိ ပါသည်။ ကိုသန်းအောင်နှင့် ကျွန်မတို့မှာ ၃-၄ နှစ်မျှ သမီးရည်းစားဖြစ်ပြီးမှ လက်ထက်ရမည်ဖြစ် ပါသည်။ ကျွန်မကလည်း သူ့ကိုချစ်၊ သူကလည်း ကျွန်မကို ချစ်ရုံတင်မက လူကြီးမိဘနှစ်ဖက်စလုံး ကလည်း သဘောတူကြပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ ဖြူဖြောင့်သောအနာဂတ်ခရီးကို မျှော်မှန်းပြီး ကျွန်မတို့ မှာပျော်ရွှင်ရပါသည်။

ကိုသန်းအောင်နှင့်ကျွန်မ ကျောင်းနေရင်းတွေ့ဆုံကြပါသည်။ သမီးရည်းစားဖြစ်လာပုံ၊ သမီးရည်းစားဘဝဖြစ်ပျက်ပုံတွေကို ပြောရလျှင်တော့ အရှည်ကြီးပင်ဖြစ်ပါသည်။

သည်နောက်တွင်ဖြစ်ပျင်သော ကျွန်မတို့၏ အဖြစ်အပျက်ကိုသာ ပြောပြလိုပါသည်။

ကျွန်မမှာ သတို့သမီး အဝတ်အစားတွေကို စိတ်တိုင်းကျဖြစ်ဖို့ အပ်ချုပ်ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ ချုပ်ခိုင်းထားပါသည်။ မနက်ဖြန် မင်္ဂလာဆောင်တော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ထိုအပ်ချုပ်ဆိုင်တွင် သွားယူပြီး အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မအိမ်အတွင်းသို့ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ကျွန်မ၏ အမေမှာသွေးမရှိသလို ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်ပြီး မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ အမင်္ဂလာ တစ်စုံတစ်ခုတော့ ဖြစ်ပြီဟု ကျွန်မစိတ်ထဲက ထင်မိပါသည်။ ကျွန်မသည် အမေနားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“မောင်သန်းအောင် ကားမှောက်လို့တဲ့သမီး”

မေမေက ပြောပြပါသည်။ ကျွန်မမှာ ထိပ်မြွေပေါက်သလို ခံစားရပါတော့သည်။ ကမ္ဘာကြီးချာ ချာလည်သွားပါတော့သည်။

“ဟုတ်လားမေမေ၊ ဟင်---သူ ခုဘယ်မှာလဲမေမေ”

ကျွန်မက စိုးရိမ်တကြီးမေးရပါတော့သည်။

“ခုဆေးရုံရောက်နေတယ်သမီး။ ဒါပေမဲ့ သိပ်အရေးမကြီးဘူး ထင်ပါရဲ့”

ဖေဖေက ကြားဝင်၍ ဖြေပါသည်။ သို့သော်လည်း အသံကတော့ တုန်ယင်၍နေပါသည်။ ဖေဖေမျက်နှာလည်း ပျက်နေပါသည်။ ကျွန်မတို့မှာ ချက်ချင်းပင် ဆေးရုံသို့ သွားကြပါသည်။

ကျွန်မတို့ ဆေးရုံသို့ ရောက်သောအခါ ကိုသန်းအောင်မှာ သတိမရတော့ပါ။ မျက်မြင်တွေ့ ရှိရသောလူများ ပြောပြချက်အရ ကိုသန်းအောင် ကားမောင်းသွားစဉ် ကလေးတစ်ယောက်က ဘောလုံးကို အလောတကြီးလိုက်ကောက်နေသည်နှင့် ဆုံသဖြင့် ကလေးကို ရှောင်လိုက်ရာတွင်

-၂-

လမ်းဘေးချောက်ထဲသို့ ကားမှောက်ကျသွားသည်ဟု သိရှိရပါသည်။ ဆရာဝန်က ကိုသန်းအောင်၏ အသက်ကို အတော်ပင်ခဲခဲယဉ်းယဉ်း လုယူရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။

ကျွန်မမှာ ဆထက်တကဲ စိတ်ထိခိုက်မိကာ ငိုယိုမိပါတော့သည်။

ကိုသန်းအောင်မှာ ၃ လခန့်ကြာမှ ဆေးရုံကဆင်းရပါသည်။ သို့သော်လည်း ညာခြေထောက် တစ်ဖက်ကို ပေါင်ရင်းမှ ဖြတ်ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မတို့ ကံကြမ္မာကားဆိုးရွားလှပါတော့သည်။

ကိုသန်းအောင်သည် ဘီးတပ်ထားသော ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ရင်းအနာဂတ်ကို မျှော်မှန်း တွေးတောနေဟန်ရှိပါ၏။ ကျွန်မကမူ သူ့အနားကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိပါသည်။

“အေးအေး၊ အေးကို မောင် လက်ထပ်နိုင်တော့ဘူး”

သူက ကျွန်မလက်ကိုကိုင်ရင်းပြောပြီး သက်ပြင်ချ လိုက်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်”

“အေး မသိဘူးလား၊ အေးမသိဘူးလား”

ကျွန်မသည် ကိုင်ထားသော သူ၏လက်ကိုဖယ်ရင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး သူ့ကို ဖက်လိုက်ပါသည်။

“ဘာလို့ ဒီလိုပြောရတာလဲမောင်၊ မောင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အေးက မပစ်ပယ်နိုင်ပါဘူး၊ လက်ထပ်ဖို့ကို ကျွန်မတို့ မကြာခင်ဖြစ်အောင် စီစဉ်ရမှာပဲ”

ကျွန်မက လေသံဖြင့် ပြောလိုက်ပါသည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးအေးရေ၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အေးက မောင့်ကိုချစ်တယ်၊ မောင်ကလည်းအေးကို ချစ်ပေမယ်လို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အေးရယ်၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“မောင်---မောင်ဟာ အေးကိုချစ်ရင် ဒီလိုစကားများမပြောပါနဲ့။ အေးဟာ ပေးခဲ့တဲ့ကတိကို လည်းသယ်တော့မှ ဖျက်တဲ့မိန်းမစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

အမှန်အတိုင်းကလည်း ကိုသန်းအောင်အပေါ်မှာ ချစ်သော ကျွန်မ၏ အချစ်စိတ်ကို ဖြေဖျောက်၍ မရနိုင်တော့ပါ။ ကျွန်မက သူ့အား အနားတွင်ကပ်၍ အမြဲတစေ နှစ်သိမ့်ချင်ပါသည်။ ပြုစုယုယချင်ပါသည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်မမှာ သူနှင့်လက်ထပ်ရေးအတွက် သူ့တစ်ယောက်တည်းကိုသာ တိုက်ခိုက်ရသည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ မေမေကိုလည်း တိုက်ခိုက်ရပါသေးသည်။

-၃-

“မေမေဟာ မောင်သန်းအောင်ကို သားအရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီး တစ်ယောက် တစ်သက်လုံး နစ်နာဆုံးရှုံးမှာကိုတော့ မေမေမကြည့်ရက်ဘူး၊ မေမေစကားကို နားထောင်ပါသမီး”

ကျွန်မနှင့် မေမေ နှစ်ယောက်တည်းရှိစဉ် မေမေက ဤလိုသွန်သင်ဆုံးမပါသည်။ သို့သော် လည်း ကိုသန်းအောင်ကို ချစ်သော အချစ်စိတ်ကို ကျွန်မ ဘယ်လိုချေဖျက်နိုင်ပါ့မလဲ။

မေမေ၏ တိုက်တွန်းပြောဆိုချက်အရ ကျွန်မ ဦးဘသိန်းနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံပါသည်။ ဦးဘသိန်းမှာ အခြားသူမဟုတ်ပါ။ ကျွန်မတို့၏ မိသားစုဆရာဝန်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ အကြောင်း

အတွင်းအပြင် အားလုံးသိပါသည်။ အကြောင်းကြီးငယ်ကိုလည်း သူနှင့် တိုင်ပင်လေ့ရှိပါသည်။ အထူးသဖြင့် ကျန်းမာရေး ကိုယ်ကာယအရေးကို သူနှင့် တိုင်ပင်လေ့ရှိပါသည်။

“အေးအေး နင်ဘာမှ နားလည်မှုမရှိဘူး”

ဒေါက်တာဘသိန်းက ပြောပါသည်။

ကျွန်မ နားလည်မှုမှရိဟု ကိုသန်းအောင်ကလည်း ပြောပြီးခဲ့ပြီ၊ မေမေကလည်း ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ ဒေါက်တာဘသိန်းက ယခုတစ်ဖန်ပြောခဲ့ပြီ။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ၏ အသည်းနှလုံး၏ ခံစားမှုဝေဒနာကို ကျွန်မဘာသာသိပါ၏။

“နင်ဟာ မောင်သန်းအောင်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာငါသိတယ်” ဒေါက်တာဘသိန်းက ဆက်လက်ပြောပါသည်။ “ဒါပေမဲ့ နင့်ရဲ့ခေါင်းဟာ ဝတ္ထုဆန်တဲ့အတွေးအခေါ်တွေနဲ့ပြည့်နှက်နေတယ်။ နင်က နင့်ကိုယ်ကို သစ္စာရှိတယ်၊ အနစ်နာခံတယ်လို့ ယူဆတယ်၊ အဲဒါဟာ သဘောတရားရေမှာဆိုရင် လှပတဲ့ အရုပ်ကားတစ်ချပ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲသလိုတကယ်လုပ်လို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငှါစကားနားထောင်စမ်း အေးအေး၊ အချစ်ဟာ စိတ်နှင့်ပတ်သက်တဲ့အချစ်၊ ကိုယ်ကာယနဲ့ပတ်သက်တဲ့အချစ်လို့ နှစ်မျိုးရှိတယ်။ စိတ်နှင့် ပတ်သက်တဲ့ အချစ်ဟာ ကိုယ်ကာယနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အချစ် ပြည့်စုံလုံလောက်မှု၊ ပျော်ရွှင်မှုအတွက် လိုအပ်တာတစ်ခုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ဖြစ်တဲ့ လက်ထပ်မှုကို ဖန်တီးဖို့အတွက် စိတ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့အချစ်ဟာ သူ့တစ်မျိုးတည်းနှင့် မလုံလောက်ဘူး၊ ကိုယ်ကာယနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အချစ်က လိုသေးတယ်။ မောင်သန်းအောင်ဟာ သာမန်ပျော်ရွှင်မှုဘဝကိုတောင်မှ ဘယ်တော့မှ ပေးနိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး။ နင်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အချစ်ဟာ ရှိနိုင်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး”

“အေး သိပါတယ်ဆရာ။ ဒါ အရေးမကြီးပါဘူး”

-၄-

ကျွန်မက သူ့ကိုပြောပါသည်။

“ဒါအရေးကြီးတယ် အေး၊ တကယ်အရေးကြီးတယ်”

ဒေါက်တာဘသိန်း၏ အသံသည် မာကျောနေပါသည်။ ကျွန်မအား စိတ်ဆိုးသယောင်ဖြစ်နေဟန်ရှိပါ၏။

“အရေးမကြီးဆိုတာက နင့်ရဲ့စိတ်ချမ်းသာခြင်းကို ဖျက်ဆီးမှာပဲ”

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး အချိန်အနည်းငယ် တိတ်ဆိတ်နေကြပါသည်။

“စဉ်းစားကြည့်စမ်း အေးအေး၊ အိမ်ထောင်ပြုတာဟာ လိင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အချစ်တစ်ခုတည်း အတွက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှာ အဲဒီလိင်နဲ့ပတ်သက်

တဲ့အချစ်ဟာ အရေးကြီးတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုလည်းဖြစ်တယ်။ သဘာဝနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အစိတ် အပိုင်းတစ်ခုလည်းဖြစ်တယ်။ သဘာဝကောင်တွေဟာ သဘာဝတရားကို လွန်ဆန်နိုင်ဖို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းတယ်။ နင်ဟာ ပျိုပျိုရွယ်ရွယ် ကျန်းမာရေးနဲ့ပြည့်စုံတဲ့သာမန် မိန်းကလေးတစ် ယောက်ဖြစ်တယ်။ နင်ဟာ ပထမဆုံး နင့်ရဲ့ကစိတ်ခံစားလိုမှုတွေကို နှိမ်နင်းချင် နှိမ်နင်းနိုင်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ စိတ်မချမ်းသာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်လာရတော့မှာပဲ။ ပြီးတော့ အခြား တစ်ယောက်ဆီသို့ စိတ်လည်ရမှာပဲ။ နောက်ပြီး မောင်သန်းအောင်ကို စိတ်ထိခိုက်အောင် လုပ်ရမှာ ကတော့ မလွဲမရှောင်သာဖြစ်ရမှာပဲ”

ဒေါက်တာဘသိန်း၏ စကားကိုကြားနေရစဉ် ကျွန်မသည် မျက်ရည်များ ကျမလာရအောင် အောင့်အည်းနေရပါ၏။

“ကျွန်မ ကိုသန်းအောင်ကို လက်ထပ်မှာပဲ။ ကျွန်မ အမြဲတမ်းသူ့ကိုချစ်တယ်။ သူ့အပေါ်မှာ ကျွန်မ သစ္စာရှိရမယ်”

စကားခွန်းများသည် ကျွန်မ၏ အသည်းနှလုံးထဲမှ ဖြောင့်တန်းစွာ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ကိုသန်းအောင်ကိုချစ်သော ကျွန်မ၏အချစ်မှာ ဖြေဖျောက်၍ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ရနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ ကျွန်မချစ်နေသော ကိုယ်သန်းအောင်၏ နေရာတွင် တစ်စုံတစ် ယောက်အား အစားထိုး၍လည်းမရနိုင်ပါ။ သို့နှင့်ကျွန်မ ကိုသန်းအောင်ကို လက်ထပ်လိုက်ပါသည်။ လက်ထပ်ပြီးလျှင်ပင် ကျွန်မမှာ အိမ်ထောင်၏ စီးပွားရေးအတွက် ခေါင်းဆောင်ရပါတော့သည်။ သို့သော်လည်း နေရေး၊ ထိုင်ရေး၊ ဝတ်ဆင်စားသောက်ရေးများအတွက်များစွာ ခက်ခဲမှုမရှိလှပါ။

-၅-

ကျွန်မမှာ ခေတ်ပညာကို အထက်တန်းထိအောင် သင်ကြားဖူးသူတစ်ဦးဖြစ်သည့်အလျောက် ကုမ္ပဏီ တိုက်တစ်တိုက်တွင် စာရေးမအဖြစ်ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ရပါတော့သည်။

ပျိုရွယ်သော မိန်းကလေးတိုင်း အိမ်ထောင်ခြင်းကို မျှော်လင့်ကြမည်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် လည်း ကျွန်မမှာ အခြားမိန်းကလေးများ မျှော်လင့်ချက်မျိုးဖြင့် အိမ်ထောင်ကျလာခြင်းမဟုတ်ပါ။ ကျွန်မသည် အလုပ်ကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ကြိုးစားဆောင်ရွက်ပါသည်။ အလုပ်၌စိတ်ဝင်စားခြင်း သည်ပင် ကျွန်မအဖို့ စိတ်သက်သာတည်ငြိမ်မှုဖြစ်စေပါသည်။ ကိုသန်းအောင်ကို ပြုစုယုယမှုသည် လည်း ကျွန်မအဖို့ စိတ်ချမ်းသာစရာတစ်ခုဟု ကျွန်မကိုယ်ကို နှစ်သိမ့်ရပါသည်။

“ဒီလိုနေရတာ ပျော်ရဲ့လား အေး” ဟု ကိုသန်းအောင်က မကြာမကြာမေးလေ့ရှိပါသည်။ “ပျော်ပါတယ် မောင်ရယ်” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောလေ့ရှိပါသည်။ သို့သော် အမှတ်တကယ်တော့ ဤလိုနှစ်ရှည်လများ မသွားမလာနိုင်သော ခင်ပွန်းသည်နှင့် နေရသည်မှာ ငြီးငွေ့သလိုလိုရှိပါသည်။

ကျွန်မတို့ လက်ထပ်၍ ၄ နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ကိုသန်းအောင်မှာ ကျောရိုးကို ခွဲစိတ်ရ ပြန်ပါသည်။ တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ်လုံးလုံး ကိုသန်းအောင် အရေးတကြီး အခြေတွင်ရှိပါတော့သည်။ ခွဲစိတ်ကုသပြီးသောအခါတွင်လည်း ကိုသန်းအောင်မှာ နာလန်မထူနိုင်သဖြင့် စိတ်ပျက်စရာပင် ဖြစ်ပါ တော့သည်။

ခွဲစိတ်ကုသရတော့ ရောဂါမှာ အချိန်ကာလအတော်ကြာသောအခါ ပျောက်ကင်းသွားပြီဖြစ် သော်လည်း ကိုသန်းအောင်၏ စိတ်မှာ ရွှင်ပျဟန်မရှိပါ။

“အေးအေး မောင်နဲ့ နေရတာ အေးကို မောင်ကဒုက္ခအမြဲတမ်း ပေးနေရတာနဲ့တူနေပြီကွယ်” ဟု ကိုသန်းအောင်က ပြောပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မက “အို ဒါတွေကို ပြောမနေပါနဲ့၊ ကျွန်မ စိတ်ကျေနပ်ရင်ပြီးတာပဲ” ဟုသူ့စိတ်မှ ချမ်းသာစေတော့ဟု ပြန်ပြောရပါသည်။

သို့သော်လည်း ကိုသန်းအောင်မှာ ကျွန်မနှင့် နေချင်စိတ်မရှိသလိုပင် အပြုအမူမျိုးကို တွေ့ရှိ ရပါသည်။ ကျွန်မအပေါ်မှာ သူက ဒုက္ခပေးနေသည်ဟု သူ့အမြဲတမ်းတွေးတောဟန် တူပါသည်။

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၏ မိန်းမ ဒေါ်ခင်ကြီးနှင့် ကျွန်မမှာ တစ်နေ့တွင် စကားလက်ဆုံကျ၍ ဟိုရောက်ဒီရောက် စကားမျိုးစုံပြောကြပါသည်။ ဒေါ်ခင်ကြီးနှင့် ကျွန်မမှာ ယခုမှ ခင်မင်ကြသည် တော့မဟုတ်ပါ။ ဤကုမ္ပဏီသို့ ဝင်ရောက်အလုပ်လုပ်စ အခါကပင် ဖြစ်ပါသည်။

“အေးအေးကိုကြည့်ရတာ မပျော်သလိုပါဘဲ။ ဘာကြောင့် အေးမပျော်ဘူးဆိုတာကို အစ်မကြီး သိပါတယ်။ အေး မငြင်းပါနဲ့။ အိမ်ထောင်ရေးအတွက်ပဲ မဟုတ်လား။ အဲသလို မသန်းမစွမ်းတဲ့ ဒုက္ခ

-၆-

တတစ်ယောက်နဲ့ နေရတာ ဘယ်မှာပျော်နိုင်မှာလဲ။ အေး စဉ်းစားကြည့်၊ အေးဟာ လူလုပ်ဖို့ ရှေ့ကို အများကြီးရှိသေးတယ်။ အေးဘဝ အေးအဆုံးခံတော့မှာလား။ မောင်လှကြိုင်လို လူတစ်ယောက်နဲ့ ဆိုရင်အေး စိတ်ချမ်းသာလိမ့်မယ်ဆိုတာကိုတော့ ဗေဒင်မေးမနေနဲ့တော့။ ဘယ်လိုလဲ စဉ်းစားကြည့် စမ်း၊ မောင်လှကြိုင်ဟာ လူချောလူလှ လူတော်လူကောင်းပဲ”

ဒေါ်ခင်ကြီးက ပြောလိုက်သောစကားများမှာ စေတနာနှင့်လား၊ ဝေဒနာနှင့်လား ဆိုသည်ကို ဖြင့် ကျွန်မ မဝေခွဲနိုင်ပါ။

ကိုလှကြိုင်မှာ အခြားကုမ္ပဏီတိုက်တစ်တိုက်မှ လက်ထောက်မန်နေဂျာ တစ်ယောက် ဖြစ်ပါ သည်။ သို့သော်လည်း အလုပ်ကိစ္စကြောင့် မကြာမကြာကျွန်မတို့၏ အလုပ်တိုက်သို့

ရောက်ပါသည်။ ဒေါ်ခင်ကြီးနှင့် ဆွေမျိုးတော်သည်ဟု သိရှိရပါသည်။ ကိုလှကြိုင်မှာ အသက် ၂၉ နှစ်ရှိပြီဟု ဒေါ်ခင်ကြီး ပြောပါသည်။ ကျွန်မထက် ၅ နှစ်ကြီးပါသည်။ အရပ်မတိုမရှည်၊ မပိန်မဝ၊ ရုပ်အသင့် အတင့်ရှိသဖြင့် ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ရှိပါသည်။ ဖော်ဖော်ရွေရွေ စကားပြောတတ်ပါသည်။ အမြဲတမ်း အပြုံးရှိသူလည်းဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ကိုလှကြိုင်သည် ကျွန်မဆီလာ၍ စကားစမြည် ပြောပါသည်။ “နေကောင်းရဲ့လား” ဟူသောသူ၏အမေးကို “ကျွန်မတော့နေကောင်းပါတယ်ရှင်၊ အိမ်ကလူကသာ တဖြည်းဖြည်း ပိုအားနည်းလာသလိုပဲ” ဟု ကျွန်မကပြောမိပါသည်။

“အင်း---သူ့အတွက်သိပ်ခက်တာပဲ။ အေးအေးအတွက်လည်း ပိုခက်တာပဲ။ အေးရဲ့ ဘဝဟာ ငရဲဘဝလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်”

ကိုလှကြိုင်၏ အပြောမှာ ကျွန်မအား အပြစ်တင်သော အပြောဟု ကျွန်မနားလည်ပါတယ်။

“ဒုက္ခပါပဲရှင်၊ ဒါပေမဲ့ကျွန်မက သူ့ကိုချစ်တာကိုး”

ကျွန်မ ပြန်ပြောပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ အေးအေးက ဒီလိုအချစ်မျိုးနဲ့ တစ်သက်လုံး ကျေနပ်သွားနိုင်မှာလား”

ကိုလှကြိုင်သည် ကျွန်မနှင့် စကားစမြည်ပြောပြီးပြန်သွားပါသည်။ သို့သော်လည်း သူပြောခဲ့သောဒီလိုအချစ်မျိုးနဲ့ တစ်သက်လုံး ကျေနပ်သွားနိုင်မှာလားဟူသော စကားခွန်းများသည် ကျွန်မအား ခြောက်လှန့်လျက်ရှိပါသည်။ ကျွန်မသည် အိမ်ရောက်သည့်တိုင် စိတ်ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိပါ၏။ ပျော်လည်းမပျော်နိုင်ပါ။ ကိုသန်းအောင်ကိုမူ တကယ်ပင် ချစ်လျက်ရှိပါသေး၏။ ကိုသန်းအောင်အား ဒုက္ခိတတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း သူနှင့်လက်ထပ်ခြင်းဆီသို့ ဆောင်ကြဉ်းနိုင်ခဲ့၏။ ကိုသန်းအောင်

- ၇ -

အားကျွန်မ ချစ်ခြင်းသည် ငြိုငြင်မှုမရှိ။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ ငယ်ရွယ်သေး၏။ တစ်သက်လုံး ဤဘဝလိုမျိုးဖြင့် နေသွားနိုင်မည်လား။ ကျွန်မသည် ထွေရာလေးပါး စဉ်းစားကြည့်၏။ ထိုနေ့ည ကျွန်မအိပ်သောအခါ အိပ်မက်ထဲမှာ မြင်မက်သော မျက်နှာကတော့ ကိုသန်းအောင်၏ မျက်နှာမဟုတ်ပါ။

ကိုလှကြိုင်သည် ကျွန်မ၏ဘဝကို စိတ်ဝင်စားဟန်ရှိပါသည်။ သူသည် မိတ်ဆွေအရင်းအချာ တစ်ယောက်၏ အသွင်အပြင်မျိုးကို ပြလေ့ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကျွန်မကို ချစ်နေကြောင်း ကျွန်မသိပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မက သူ့ကို ချစ်နေသည်ကိုလည်း ကျွန်မသိပါသည်။

ကိုသန်းအောင်မှာမူ အချိန်ရှိတိုင်း သူ၏ဘီတပ်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ချည်း နေရတော့သည်။ သူသည် ကျွန်မ၏ အချစ်ကို အမြဲတမ်းခံယူလိုပေမည်။ သို့သော်လည်း သူက

ချစ်သည်၏အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်မက ချစ်သည်ကို သူက ကျေးဇူးတင်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း အနည်းငယ်မျှ ဖော်မပြပါ။ သူ၏ ဝေဒနာခံစားရမှု၊ တစ်ကိုယ်တည်းနေရမှုအတွက် ကျွန်မ စိတ်မချမ်းသာနိုင်ပါ။ ကျွန်မသည် သူ၏အနားမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ပြီး ကျွန်မ လက်နှင့် ပွေ့ဖက်ပြီး “မောင်---မောင်ကို အေးချစ်ပါတယ်” ဟုတိုးတိုးပြောလေ့ရှိပါသည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်မ ကိုလှကြိုင်နှင့် မကြာမကြာတွေ့ဆုံရ၍ ကိုလှကြိုင်အားသာ စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိပါတော့သည်။ ထိုသို့ဖြစ်နေရသည်မှာ ကိုသန်းအောင်အား လှည့်စားသည်နှင့်သာ တူနေတော့၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ကိုလှကြိုင်အား ကျွန်မဆီသို့ လာမခေါ်ရန် တားမြစ်လိုက်မိပါသည်။ သူက “ဘာကြောင့် မလာရမှာလဲ” ဟုပြန်မေးပါသည်။

“ကိုလှကြိုင်သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒါဟာကိုသန်းအောင်အတွက်မကောင်းပါဘူး”

ကျွန်မက ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

ကိုလှကြိုင်သည် သူ၏ကားကို လမ်းကြားတစ်ခုတွင်ရပ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်မတို့စကားပြောနေ ကြသည်မှာ ဆောင်းတွင်းညနေချမ်းအချိန်ဖြစ်ပါသည်။

“ပြောစမ်းပါအေး၊ အေးဟာ တကယ်ပဲ ကိုသန်းအောင်အပေါ်မှာ ဒါလောက်တောင် ကြင်နာနေတာလား” ဟုသူကမေးပါသည်။

ထိုအမေးမှာ ကျွန်မအား ရုတ်တရက် မျက်ရည်ကျစေပါတော့သည်။ စိတ်မချမ်းသာခြင်း ဖြစ်ရပြန်ပါတော့သည်။

“ကျွန်မ သူ့အတွက်သိပ်ဝမ်းနည်းတာပဲ”

-၈-

ကျွန်မက တိုးတိုးပြောလိုက်ပါသည်။

ကိုလှကြိုင်သည် ကျွန်မအား ရုတ်တရက် ကိုင်လိုက်ပြီး ကျွန်မ၏ တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ရှားအောင်ရှိုက်ကြီးတင်ဖြစ်ခြင်းကို ငြိမ်းအေးစေရန် ကြိုးစားပါသည်။

“အေးဟာ သူ့အတွက် ဝမ်းနည်းမယ်ဆိုရင်လည်း ဝမ်းနည်းစရာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အေးဟာ တစ်သက်လုံး ဒီလိုချည်း နေမသွားနိုင်ပါဘူး။ ထိတ်ပါတော့ အေးရာ။ ကိုလှကြိုင်စကား နားထောင်စမ်းပါဦး။ အေးကိုယ်သိပ်ချစ်တာပဲသိလား”

ကိုလှကြိုင်သည် ပထမအကြိမ် ညင်သာစွာ မွေးမွေးပေးပါသည်။

သူ့အား ကျွန်မ တွယ်ဖက်ထားမိစဉ်မှာပင် ကျွန်မ၏ လက်ထက်ခြင်း၌ လွယ်ကူစွာ ကျိုးပျက်နိုင်သော သံယောဇဉ် အနှောင်အဖွဲ့ကို နောက်ဆုံးချိုးဖျက်လိုက်ပြီဆိုတာ ကျွန်မ သိပါသည်။

“အေး ကိုလှကြိုင်ကို ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အေးဟာ ကိုသန်းအောင်ကို မခွဲနိုင်ဘူး” ဟု ကျွန်မပြောရပါသည်။

“အေး”

ကိုလှကြိုင်၏ အသံသည် ညင်သာပါသည်။ သို့သော် မြဲမြံသည်။ “ကိုသန်းအောင်အပေါ်မှာ လုပ်ရမယ့် တာဝန်ဝတ္တရားတွေကို အေးနှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ ခုအချိန်ကတော့ သူနဲ့ ခွဲရမယ့်အချိန်ပဲ။ ကိုယ်တို့ရဲ့အကြောင်းကို သူသိခဲ့ရင် သူဟာ အေးရဲကပျော်ရွှင်ခြင်းလမ်း ပေါ်မှာ ရပ်တည်နေနိုင်လိမ့်မယ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကိုလှကြိုင် ကျိန်းသေသိပါတယ်”

“ဒါဟာ အမှန်ပါပဲ ကိုလှကြိုင်”

ကျွန်မက နှောင့်နှေးစွာ ပြန်ပြောပါသည်။ “သူဟာအေးကို ခွင့်ပြုမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အတွက် ပူပန်မှုကို အေးမရပ်တန့်နိုင်ဘူး”

“အေးဟာ လွတ်လပ်ခွင့်ကို မရနိုင်ခဲ့ဘူးတိုတာကို လှကြိုင်သိပါတယ်”

ကိုလှကြိုင်က ပြောပါသည်။ ကျွန်မကလည်း ခေါင်းညိတ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ အသည်းနှလုံးထဲမှာတော့ ကိုသန်းအောင်အတွက် ဘယ်လောက်ပဲဒုက္ခခံရပါစေ၊ အရေးမကြီးဟု ထင်မှတ်ပါသည်။ သူ့အား ခွဲခွာနိုင်ပါ့မလားဟုလည်း တွေးတောမိပါသည်။

နောက်နေ့များ၌ ကျွန်မ၏ ကိုယ်တွင်း၌ ကြေမ့လျက်ရှိ၏။ ကိုလှကြိုင်အား ကျွန်မ ချစ်ခြင်း ဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရသလို တစ်ချိန်တည်း၌ပင် ထိုအတွက် မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့ခြင်းဖြင့် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရပြန်ပါသည်။

-၉-

ကိုလှကြိုင်အား ချစ်ရခြင်း၊ ကိုသန်းအောင်အတွက် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ရခြင်းဟူသော ချို့ခါးသော အချိန်ကာလသည် ရောထွေးလျက်ပင် ရှိပါတော့သည်။

ကျွန်မသည် ဖြေမဆည်နိုင်၍ ငိုယိုမိသောအခါများ၌ ကိုလှကြိုင်သည် ကျွန်မ၏ လက်ချောင်း ကလေးများကို ဆွဲယူဖျစ်ညှစ်ပြီး နှစ်သိမ့်လေ့ရှိ၏။

“အေး အချစ်၊ မောင်တို့ရဲ့ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့နည်းလမ်းဟာ မရှိတော့ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် အေးဟာ အင်မတန်ချောတယ်၊ အင်မတန်လှတယ်၊ အင်မတန် သဘောကောင်း တယ်။ မောင့်မှာ အခြားနည်းလမ်းမရှိတော့ဘူးအေး” စသည်ဖြင့် ကိုလှကြိုင်က ပြောဆိုလေ့ရှိ၏။

ကျွန်မနှင့်ကိုလှကြိုင်မှာ ကားချင့်လျှောက်၍ လည်ပတ်သောအခါလည်း လည်ပတ်ခဲ့၏။ ပျော်ပွဲစားရုံများသို့လည်း သွားရောက်စားသောက်ခဲ့ကြ၏။ တိတ်ဆိတ်သော နေရာများတွင်လည်း တွေ့ဆုံစကားပြောကြ၏။ ကိုလှကြိုင်သည် လေးလေးနက်နက် ချစ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို

လည်းသိရှိရပါသည်။ သို့သော်လည်း ကိုသန်းအောင်ကို ကျွန်မ အသည်းနှလုံးထဲမှ ထုတ်ပစ်၍ မရနိုင်ပါ။ သူ့ကို သစ္စမဖောက်နိုင်ပါ။ သို့ဖြစ်သဖြင့် ကိုလှကြိုင်နှင့် ကျွန်မတို့ တွေ့ဆုံ၍ ပျော်ရွှင်ခြင်း အပေါ်မှာ အရိပ်ထင်ဟပ်လျက် ရှိပါတော့သည်။

အချိန်ရွေ့လျောသည်နှင့်အမျှ ကျွန်မ၏ လှည့်ပတ်မှုမှာ တဖြည်းဖြည်းပိုမိုပေါက်ပွားလျက် လာပါသည်။ အပေါင်းအဖော်များနှင့် ရုပ်ရှင်ပွဲလမ်းသွားသလို၊ အလှူအတန်းသွားသလို ဟန်ဆောင် လာရပေတော့သည်။ ကိုလှကြိုင်နှင့် တွေ့ဆုံရသော အဖိုးတန်အချိန်ကလေးကို အသုံးပြုရန်အတွက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ အသည်းနှလုံးသည် ကိုသန်းအောင်အတွက် ခံပြင်းစရာများဖြင့် ပြည့်နှက် လျက်ရှိပါတော့သည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ မုန်းတီးလျက်ပင် ရှိပါတော့သည်။ ကျွန်မ လက်ထပ်မှုအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲလျက်ပင် ရှိပါတော့သည်။

“အေးတော့ စိတ်ပျက်ပါပြီ”

ကျွန်မသည် ဦးဘသိန်းအား ပြောပြလိုက်ပါသည်။ ဒေါက်တာသည် ကျွန်မနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင် ထိုင်နေသည်။ ရုတ်တရက် သူသည် ခေါင်းကိုမော့ပြီး ကျွန်မကို ကြည့်ပါသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် စိတ်ပျက်စရာအကြောင်း ရှိရမှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား အေးအေး”

သူသည် ဖြည်းဆေးညင်သာစွာ မေးပါသည်။

ကျွန်မ၏ မျက်နှာပေါ်မှ အပူရောင်လွှမ်းသွားသည်ကို ခံစားလိုက်ရ၏။ ကျွန်မသည် သူ့စကား ကြောင့် မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်၍ အခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးချင်စိတ် ပေါက်လာပါသည်။ သို့ရာတွင်

-၁၀-

သူ၏စကားသည် မေးခွန်းတစ်ခု ဖြစ်ရုံသာမဟုတ် မှန်ကန်သောအကြောင်းအရာ တစ်ခုကို ဖော်ပြ သောစကားဖြစ်၍ အသာလေးငြိမ်နေရပါသည်။ သူသည် ကျွန်မ၏ အဖြေကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ စကားဆက်နေပြန်ပါသည်။

“မေးသင့်တဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား အေးအေး၊ အဖြစ်အပျက်ကလည်း ဖြစ်ပျက်ချိန် တန်လာပါပြီ”

“ကိုသန်းအောင်အကြောင်း ပြောရမှာ အေးမှာ အပြစ်ရှိတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အေး မပြောဘဲလည်းမနေနိုင်ဘူး”

ကျွန်မသည် ဦးဘသိန်းအား စိတ်ပျက်စွာပင် ပြောလိုက်ပါသည်။

“တယ်ခက်တဲ့ ကလေးမပဲ။ ပြောမှာသာ ပြောပါ”

ဒေါ်တာသည် ကျွန်မသည် ဦးဘသိန်းအား အဖြစ်အပျက်များကို ဇော်စုံခင်းလိုက်ရပါ တော့သည်။

“အေးတို့ရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကတော့ ဒါပါပဲ။ ဆရာကသာ အေးကို လမ်းမှန်ညွှန်ပြောဆိုပါ။ ကိုသန်းအောင်ကို အေး လင်အဖြစ်က စွန့်ပယ်လိုက်ရင် ကိုသန်းအောင်ဟာ အေးအတွက်နဲ့ သေသွားမယ်လို့ ဆရာထင်သလား ဆရာ”

ကျွန်မ၏ အသည်းနှလုံးသည် တုန်ယင်နေပါသည်။ ကျွန်မသည် ဦးဘသိန်း၏ အဖြေကိုသာ စောင့်စားနေပါသည်။ အတန်ကြာတော့ ဆရာက-

“သန်းအောင် မသေဘူး---မသေဘူး၊ သေမှာက နင်သေမှာ၊ သန်းအောင်ကို စွန့်ခွာရင် နင်မသေတောင် နင်မျှော်မှန်းထားတဲ့ သာယာပျော်ရွှင်မှုတွေဟာ အားလုံးပျက်စီးဆုံးရှုံးကုန်မှာပဲ”

ဒေါက်တာဘသိန်းသည် သူ၏ ကုလားထိုင်နောက်သို့ ဆုတ်၍ ရုတ်တရက်ထပြီး ကျွန်မနံဘေး မှာရပ်လိုက်ပါသည်။

“အေးအေး သန်းအောင်နဲ့ ခွဲခွာရမှာကို ငါအစကတည်းက သိခဲ့တယ်။ တခြားမိန်းကလေးဆို ရင် ကိုယ့်အကျိုးကို မြော်မြင်ပြီး လင်သားကို စွန့်ခွာဖို့အကြံပေးရင်စွန့်ခွာမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ နင်ကတော့ ဒီပြင်မိန်းကလေးတွေနဲ့ မတူဘူး၊ နင်ဟာ သန်းအောင်ကို ချစ်နေတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ နင်တို့ အချစ်မှာ ကိုယ်ကာယ အချစ်ဆိုတာ လုံးဝမရှိဘူး”

ဆရာသည် စကားပြောပြီး ထိုင်လိုက်ပြန်ပါသည်။ သူသည်စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့် ဆက်ပြောပြန်၏။

-၁၁-

“နင့်ကို ငါကူညီချင်တယ်။ နင်စိတ်ချမ်းသာသွားစေဖို့ ငါနည်းလမ်းပေးချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နင့် ကိုယ်နှင့်ဒုက္ခခံရမယ်။ ဒီလို ဒုက္ခခံမှသာ နောက်ဆုံး နင်စိတ်ချမ်းသာမှုနဲ့ ပြည့်စုံလိမ့်မယ်။ အဲဒီနည်း လမ်းကတော့ သန်းအောင်ကို စွန့်ခွာရမယ်။ ဒီလိုစွန့်ခွာလို့ နင်စိတ်မချမ်းသာ သောကရောက်လိမ့် မယ်လို့ နင်ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီစိတ်မချမ်းသာမှုဟာ နင်သူနဲ့ မခွဲခင်သာပါ။ သူနဲ့ခွဲခွာပြီးတဲ့အခါ ကျတော့ နင်ဟာအခုထက်ပို စိတ်ချမ်းသာလာလိမ့်မယ်။ လွယ်ကူတဲ့လမ်းကို ရှောင်ပြီး ခက်ခဲတဲ့လမ်း ကိုနင်ယူစေချင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ခက်ခဲတဲ့လမ်းခရီးအဆုံးမှာ နင့်အတွက် အကောင်းတွေ ရှိလိမ့်မယ်။ ပျော်ရွှင်မယ့်လမ်းကို ရှာစေချင်တယ်။ ကဲ ဒါပါပဲ၊ နောက်တစ်ခါ ငါနဲ့လာတွေ့ပါဦး။ ငါ ကူညီနိုင်သလောက် ကူညီမယ်”

စကားပြောပြီး ဦးဘသိန်းသည် ကျွန်မနှင့်အတူ တံခါးဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မသည် သူ၏မျက်နှာကို ကျေနပ်သောဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး “ဆရာ ကျွန်မကို ကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟုပြောပြီး သူ့အပါးမှ မကြည်သာသော နှလုံးဖြင့် ကျွန်မထွက်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မသည် ကိုသန်းအောင်နှင့် ဘဝသစ်တစ်ခု တည်ဆောက်ရန် မျှော်မှန်းခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မသည် ကိုလှကြိုင်မရှိဘဲနှင့် မနေနိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း ဆရာဝန် ဦးဘသိန်းနှင့် တွေ့ပြီးနောက်ရက်များမကြာမီ ဤအကြိမ်သည် နောက်ဆုံးအကြိမ်ပဲဟု ရည်ရွယ်ပြီး ကိုလှကြိုင်နှင့်အတူ လမ်းထွက်ခဲ့ပါသည်။ ကိုလှကြိုင်သည် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေပြီး သူ့အတွက် မကောင်းသတင်းတစ်ခု ကြားရလိမ့်မည်ကို တွေးတောဟန်မတူပါ။ တစ်ညနေလုံး ကျွန်မသည် သူ့အားပြောရမည့်စကားအတွက် ပြောကွက်ကိုသာ ရှာကြံနေမိသည်။ သို့နှင့်ပင် ဘယ်လိုပြော ရမည်ကိုကားပေါ်၌ စဉ်းစားရင်းလိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။ လမ်းခရီးတစ်ဝက်တွင် ကျွန်မသည် ကိုလှကြိုင်အား ကားကို တစ်နေရာတွင် ရပ်ရန်ပြောပါသည်။

တုန့်ယင်နေသော ကျွန်မစကားသံကို ကြားရ၍ ကိုလှကြိုင်သည် အနည်းငယ် စိတ်မကောင်းပုံ ရသွားပါသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် သင့်တော်သော နေရာ၌ကားကိုရပ်လိုက်၍ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ပြီး “အချစ် အေး၊ ဒီနေ့ ဘယ်လိုများဖြစ်လာတာလဲ” ဟုသူကမေးပါတော့သည်။

ကျွန်မသည် ကျွန်မပြောချင်သော စကားတွေကို ပြောချလိုက်ရန် ကြိုးစားပါသည်။ ကျွန်မသည် ကိုလှကြိုင်နှင့် ခွဲခွာရတော့မည့်အကြောင်းကို သူ့အား ပြောချင်ပါသည်။ ကျွန်မ ဘယ်လောက် ကိုသန်းအောင်ကို သစ္စာမေတ္တာရှိကြောင်း သူ့အားပြောပြချင်သည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ အလိုဆန္ဒ ပြည့်ဝစေရန် ကိုလှကြိုင်နှင့် ဆက်ဆံနေရသော အချိန်ကလည်း ချစ်သူ ကိုသန်းအောင်ကို မည်မျှ

-၁၂-

ချစ်ကြောင်း ကိုလှကြိုင်အား သိစေချင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မသည် ဤစကားများကိုမပြောနိုင်၊ ဆွံ့အသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့သာ ဖြစ်နေပါသည်။

“ကိုလှကြိုင်၊ ကိုလှကြိုင်နဲ့အေး ဒီအတိုင်းရှေ့ဆက်စခန်းမသွားနိုင်တော့ဘူး” ဟုသာ တိုးတိုး ကလေးညည်းတွားနိုင်ပါတော့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်မသည် ပြောချင်သော စကားတွေကို ဇွတ်မှိတ် ပြီးပြောချလိုက်ပါတော့သည်။

“ကိုလှကြိုင် အေး တခြားသွားပြီး အလုပ်တစ်ခုလုပ်တော့မယ်။ အေးနဲ့ ကိုလှကြိုင်နဲ့ နောက် ဆက်လက်မတွေ့နိုင်တော့ဘူး”

ကိုလှကြိုင်သည် တခဏမျှ ငြိမ်သက်စွာ ဘာမျှမပြောဘဲ ထိုင်နေသည်။ နောက် ကျွန်မ၏ ကိုယ်လုံးကလေးကို သူ၏လက်ထဲသို့ ဆွဲသွားပြီး----

“အချစ်၊ အချစ်ပြောတာဟာ အပြောလွယ်သလောက် အလုပ်လွယ်လိမ့်မယ်လို့များ ထင်နေ သလား၊ အေးဟာ အေးချစ်သူကိုသန်းအောင်နဲ့ အချစ်ပလူးနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အေးဟာ ကိုယ့်ကို ချစ်မြဲချစ်နေဦးမှာပဲ။ အေးကိုချစ်ပြီး အေးရဲ့အလိုဆန္ဒကို ကိုယ်ကလိုသလို၊ အေးကလည်း ကိုယ်အလို ဆန္ဒကို လိုလိမ့်မယ်”

ကျွန်မကတော့ ကျွန်မ၏ ခေါင်းကိုသူ၏ ပခုံးပြင်ပေါ်မှာ စိုက်ချထားပါသည်။

“အေးအတွက် ခက်အောင်လုပ်မနေပါနဲ့ ကိုလှကြိုင်ရယ် ကျေးဇူးပြုပြီးတော့”

ကျွန်မက တောင်းပန်လိုက်ပါသည်။

“ကိုယ်က အေးကို တမင်သက်သက် စိတ်ဒုက္ခရောက်အောင် ဒီစကားတွေကို ပြောနေရတာ မဟုတ်ပါဘူးအေး၊ ဒီအရေးကြီးကို ကလေးလေးလိုမစဉ်းစားဘဲ လူကြီးတစ်ယောက်လို စဉ်းစားနိုင် အောင်သာ ဒီစကားတွေပြောနေတာပါ။ ကိုယ်ကတော့ အေးကို ကိုယ့်အသက်ကလေးတစ်ယောက် ပဲဖြစ်စေချင်တယ်”

ဤနောက်ဆုံးစကားရပ်ကလေးတွင် သူသည် ကျွန်မအပေါ် မည်မျှချစ်ခင်မှု တည်မြဲကြောင်း ကိုဖော်ပြလျက်ရှိပါသည်။ ကိုလှကြိုင်သည် စကားကို ဆက်လက်ပြောပြပါသည်။

“ခုအခြေအနေဟာ အေးအတွက် စိတ်စနိုးစနောင့်နဲ့ မဝေခွဲတတ်အောင် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိတယ်။ ဒေါက်တာဘသိန်းက ကိုယ်နဲ့အသက်ဖြတ်ရမယ်လို့ ပြောလိုက်သလား။ ဒီလိုသာဆို ရင် သူပြောလိုက်တဲ့စကားဟာ သိပ်မှန်တယ်။ ဒီအတိုင်း တစ်သက်လုံးဆက်လက်ပြီး စခန်းမသွား နိုင်ဘူး။ အခု ကိုယ်တို့အဖြစ်အပျက်မှန်ကို သဘောပေါက်ကြပြီ၊ ကိုယ်တို့ ဒီလောက်ကိစ္စကလေးနဲ့

-၁၃-

ခေါင်းရှုပ်မခံကြတော့ဘူး။ ကိုယ်က အေးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိုလည်း မဖြိုခွင်းခဲ့ပါဘူး။ မဟုတ်ဘူး လား အေး”

ကျွန်မသည် သူ၏ကိုယ်ကို ကျွန်မ၏ လက်များဖြင့် သိမ်းကျုံးဖက်ထားလိုက်ပါသည်။

“ကိုလှကြိုင် အေးတို့အိမ်ထောင်ရေးကို မနှောင့်ယှက်ခဲ့တာအမှန်ပါပဲ။ စင်စစ်တော့လည်း တကယ်မတည်ရှိတဲ့ အရာတစ်ခုကို ဖြိုဖျက်လို့ဘယ်ရနိုင်ပါ့မလဲ”

“အေးပြောတာ မှန်ပါတယ်။ အေးဟာ အိမ်ထောင်သက်တစ်လျှောက်လုံးမှာ ကိုသန်းအောင် ကို ချစ်ခဲ့တယ်၊ ဂရုစိုက်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အေးဟာ ခုကိုယ့်ကိုတမ်းတနေတယ်။ ဒီတော့ အေးအပေါ် မှာ အေး သိပ်အပြစ်မရှိပါစေနဲ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့တတ်နိုင်တာက တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အေးစိတ် ချမ်းသာဖို့ တခြားနည်းလမ်းကလည်း မရှိဘူး။ ကိုယ့်အကြံကတော့ အေး ကိုယ်နဲ့အတူလာနေ၊ အေး

ပျော်ရွှင်အောင် စောင့်ရှောက်ပါရစေကွယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ ကိုသန်းအောင်ကို ဆက်လက်စောင့်ရှောက်ကြည့်ရှုသွားမယ် ဆိုရင်တော့ တို့ရဲကဘဝသာယာရေးကို တို့ဘာသာ ကြိုးစားကြပါစို့။”

ကျွန်မသည် သူ၏ရင်ခွင်တွင်ပင် ရှိပါသေးသည်။ သူ၏အချစ်ကို လက်ခံယူလျက် သူပြုသမျှ နုချင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အကြံပေးသလို ကိုသန်းအောင်ကို သစ္စာမဲ့ရမှာကိုတော့ စိုးရွံ့လျက် ရှိပါသည်။

“အေး-----”

ကိုလှကြိုင်၏အသံသည် လောကြီးနေပါသည်။ ကျွန်မသည် သူ၏မျက်နှာကို အလင်းရောင် မှိန်မှိန်တွင် တွေ့မြင်ရသည်။ သူ၏မျက်နှာသည် ဖျော့တော့နေသည်။ “သိပ်ပြီးတော့လည်း စိတ်မပျက် စမ်းပါနဲ့ အချစ်ရယ်” ကိုလှကြိုင်ကပြောသည်။ “အေးကို မောင်က အသက်နဲ့ထပ်တူချစ်တယ် ဆိုတာ အေးသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ တစ်နေ့နေ့မှာတော့ အခြေအနေအရပ်ရပ်ဟာ တို့အတွက် ကောင်း လာရမှာပါ။ ဒီအချိန်အတောအတွင်းမှာတော့ အေးနဲ့ကိုယ်ရဲ့ အချစ်ကို အဆက်ဖြတ်ထားကြသေး တာပေါ့”

သူသည် ရုတ်တရက် ကျွန်မကို ညင်သာစွာနမ်းပါသည်။ သူ၏အနမ်းသည် ကျွန်မ၏ ဘဝင် တွင် အေးခနဲ နေအောင် အရသာခံစားရပါတော့သည်။

ကိုသန်းအောင်၏ ရောဂါမှာ ပိုမိုဆိုးရွားလျက်ရှိပါတော့သည်။

“မောင် ဘယ်လိုနေသေးသလဲဟင်”

“မောင့်အတွက် စိတ်ပူမနေပါနဲ့ကွယ်။ မောင်မနက်ဖြန်ခါလောက်နေကောင်းသွားပါလိမ့်မယ်”

-၁၄-

သို့သော်လည်း ကိုသန်းအောင်၏ အခြေအနေမှာ မချိတင်ကဲဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်မ အကဲ ခတ်မိပါသည်။ သို့ဖြစ်သဖြင့် ဆရာဝန်ဆီ ကျွန်မသွားရပါသည်။

“ငါ မနက်စောစောလာခဲ့မယ်၊ နင်အလုပ်မသွားရင်ကောင်းမယ်”

ဆရာဝန် ဦးဘသိန်းက ပြောလိုက်ပါသည်။

နံနက်လင်းအားကြီး ၃ နာရီအချိန်ကပင် ကိုသန်းအောင် ရောဂါမှာ ဆိုးရွားလာပါတော့သည်။ ကျွန်မသည် သူ၏စကားပြောသံများ မူမမှန်ကြောင်းကို ရိပ်စားမိပါသည်။ ကျွန်မသည် ဆရာဝန် ဦးဘသိန်း အမြန်လာရန် အခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

“မောင်သန်းအောင်ရဲ့ ရောဂါဟာ တော်တော်ဆိုးရွားလာပြီ၊ ဆေးရုံပို့လိမ့်မယ်”

ကိုသန်းအောင် ဆေးရုံတက်နေစဉ်အတွင်း ကိုလှကြိုင်သည် ကျွန်မကို စောင့်ရှောက်လျက်ပင် ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ကျွန်မအား ဘယ်တော့မှ ချစ်ရေးမဆိုပါ။ သူသည် ကျွန်မအား

တကယ့်သစ္စာမေတ္တာနှင့် ချစ်သည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မသည် ကိုသန်းအောင်အား ဆက်လက်ပြုစုစောင့်ရှောက်၍ သူ့အားစိတ်ပျော်ရွှင်မှုကိုပေးရန် ကြိုးစားပါသည်။ သို့သော်လည်း ကိုသန်းအောင်နှင့် ကျွန်မတို့၏ ဘဝရေစက်သည် ကုန်ဆုံးတော့မည့်အရေးကို တွေ့ကြုံလာရပါသည်။ ကိုသန်းအောင်သည် အသည်းအသန်ဖြစ်လာ၍ သည်တောင်ကို မကျော်နိုင်တော့သော အခြေအနေသို့ ရောက်လျက်ရှိပါတော့သည်။

ကျွန်မသည် ချစ်လင်အတွက် သောကရောက်ပြီး ကြူကြူပါအောင် ဝိုမိပါသည်။ ကျွန်မငိုသည် ကိုမြင်ရသော ကိုသန်းအောင်သည် ဖိုလှိုက်ဖိုလှိုက်အချိန်၌ပင်-----

“အသက်ရယ် မင့်ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်ရမှာပါကွယ်”

ကိုသန်းအောင်၏လက်သည် ကျွန်မကိုယ်ပေါ်မှာ လွမ်းတင်လိုက်ပါသည်။

“မောင်ချစ်တဲ့ အသက်ဖူးကလေး၊ ခုတော့ မောင့်ဘဝကို မောင်စွန့်ရတော့မှာမို့ မောင့်ချစ်သူလေးအတွက် မောင့်မှာ ဆန္ဒတစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒီဆန္ဒကတော့ မောင့်အချစ်လေး တစ်သက်လုံး ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေကွယ်”

ကိုသန်းအောင်သည် စကားပြောရင်း တဖြည်းဖြည်းငြိမ်သက်သွားပါတော့သည်။ ကိုသန်းအောင်သည် ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းခဲ့လေပြီ။

-၁၅-

ကိုလှကြိုင်အား အာသာဆန္ဒနှင့် ပတ်သက်ပြီး ချစ်ရသော်လည်း ကျွန်မ၏ ဖြူစင်သောအချစ်သည် သွားလေသူ ချစ်သူဟောင်း ကိုသန်းအောင်အတွက် ကျွန်မ၏ အသည်းနှလုံးတစ်ထောင့်မှာ အစဉ်အမြဲ ကိန်းအောင်းလျက်ရှိနေပါတော့သည်။